

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

Translation project:
Never Never by C. Hoover and T. Fisher

Перекладацький проєкт:
Переклад книги К. Гувер і Т. Фішер «Never Never»

BA Paper
Diana Trokhymchuk
PERb12140d

Цим підписом засвідчую, що подані на
захист рукопис та електронний документ
є ідентичні.
01. 06. 2025

Research supervisor:
O.Chernikova, Ph.D.

Kyiv, 2025

CONTENTS

Introduction	3
Chapter 1. Translation of <i>Never Never</i> by C. Hoover and T. Fisher	4
Chapter 2. Analytical Overview of the translation of <i>Never Never</i> by C. Hoover and T. Fisher.....	37
2.1 About the Author and Book.....	37
2.2 Translation challenges: Rendering American Cultural Specificities in Ukrainian Translation.....	38
2.3 Translation Strategies, Techniques and Transformations.....	40
2.3.1 Strategies: Domestication and the Translation of Realia	40
2.3.2 Techniques	41
2.3.3 Transformations	45
Conclusions	48
References	40
Abstract	50
Appendices	52

INTRODUCTION

In today's globalized world, translation of literary texts plays a crucial role in fostering intercultural communication, enabling the exchange of cultural values and worldviews. Particularly relevant is the translation of works rich in culturally specific elements (realia), which reflect the unique lifestyle, customs, and mentality of a given society. *Never Never*, co-authored by Colleen Hoover and Tarryn Fisher, is a notable example of contemporary English-language young adult fiction, replete with references to American teenage culture — school routines, slang, social interactions, and food habits. Translating such texts poses significant challenges, requiring not only linguistic competence but also deep cultural awareness. In this regard, the topic of this project is relevant as it addresses the expansion of the readership for this genre in the Ukrainian linguistic and cultural space. This project is devoted to the translation of some chapters of the book *Never Never* by C. Hoover and T. Fisher

The goal of this project is to translate *Never Never* by C. Hoover and T. Fisher into the target language using different means to adapt it to the Ukrainian language.

To achieve the goal of the project, the following objectives were defined:

1. to characterize the features of the text and its translation;
2. to analyze the challenges faced in translation;
3. to distinguish translation strategies, techniques and transformations;
4. to summarize the process of translation.

The work consists of an introduction, translation part, translator's analysis, and conclusions.

The translation project consists of 32 pages of the actual translation and 16 pages of the translator's analysis. The source text consists of 10321 words and 54279 characters, and the target language translation consists of 7848 words and 48133 characters.

CHAPTER 1. TRANSLATION OF *NEVER NEVER* BY C.HOOVER AND T. FISHER

THE SOURCE TEXT

NEVER NEVER

Chapter 1 - Charlie

A crash. Books fall to the speckled linoleum floor. They skid a few feet, whirling in circles, and stop near feet. *My* feet. I don't recognize the black sandals, or the red toenails, but they move when I tell them to, so they must be mine. *Right?*

A bell rings.

Shrill.

I jump, my heart racing. My eyes move left to right as I scope out my environment, trying not to give myself away.

What kind of bell was that?

Where am I?

Kids with backpacks walk briskly into the room, talking and laughing. *A school bell.* They slide into desks, their voices competing in volume. I see movement at my feet and jerk in surprise.

Someone is bent over, gathering up books on the floor; a red-faced girl with glasses. Before she stands up, she looks at me with something like fear and then scurries off. People are laughing. When I look around I think they're laughing at me, but it's the girl with glasses they're looking at.

"Charlie!" Someone calls.

"Didn't you see that?" And then,

"Charlie...what's your problem... hello...?"

TL TRANSLATION

НІКОЛИ НЕ ЗУПИНЯЙСЯ, НІКОЛИ НЕ ЗАБУВАЙ

Розділ 1 – Чарлі

Гучно. Книжки падають на брудну підлогу, пролітають кілька метрів, аж ось — падають на ноги. *Мої* ноги. Я не впізнаю ні чорних босоніжок, ні червоного педикюру, але вони рухаються, коли я їм кажу. Тож вони точно мої. *Правда?*

Дзвоник.

Знову гучно.

Я підскакую, серце вискакує з грудей. Дивлюся ліворуч, потім праворуч, намагаючись не видати себе.

Що це за дзвоник?

Де я?

Діти з рюкзаками залітають до кімнати, перегукуються, сміються. Отже, це шкільний дзвоник. Вони сідають за парти, перекрикуючи один одного. Відчуваю рух біля своїх ніг — здригаюся від несподіванки. Хтось нахилився, щоб зібрати книжки на підлозі. Дівчина в окулярах уся запашила. Не встаючи, вона дивиться на мене очима, сповненими страху, а потім тікає.

Кімната заливається сміхом. Кепкують не з мене – а з тієї дівчини.

— Чарлі! — гукає хтось.

— Ти це бачила?

— Чарлі... що сталося? Гей...?

My heart is beating fast, so fast.

Where is this? Why can't I remember?

"Charlie!" someone hisses. I look around.

Who is Charlie? Which one is Charlie?

There are so many kids; blond hair, ratty hair, brown hair, glasses, no glasses...

A man walks in carrying a briefcase. He sets it on the desk.

The teacher. I am in a classroom, and that is the teacher. High school or college, I wonder.

I stand up suddenly. I'm in the wrong place. Everyone is sitting, but I'm standing...walking.

"Where are you going, miss Wynwood?" The teacher is looking at me over the rim of his glasses as he rifles through a pile of papers. He slaps them down hard on the desk and I jump. I must be miss Wynwood.

"She has cramps!" Someone calls out. People snicker. I feel a chill creep up my back and crawl across the tops of my arms. They're laughing at me, except I don't know who these people are.

I hear a girl's voice say, "Shut up, Michael." "I don't know," I say, hearing my voice for the first time. It's too high. I clear my throat and try again.

"I don't know. I'm not supposed to be here."

There is more laughing. I glance around at the posters on the wall, the faces of presidents animated with dates beneath them. *History class? High school.*

The man—the teacher—tilts his head to the side like I've said the dumbest thing.

"And where else are you supposed to be on test day?"

"I...I don't know."

"Sit down," he says. I don't know where I'd go if I left. I turn around to go back. The girl with the glasses glances up at me as I pass her. She looks away almost as quickly.

Серце вилітає. Ні, вже вилетіло.

Де я? І чому я нічого не пам'ятаю?

— Чарлі... — каже хтось пошепки.

Я озираюся. Хто така Чарлі?

Хто, до біса, з них — Чарлі?

Тут так багато дітей: зі світлим волоссям, з русявим, з каштановим, в окулярах, без окулярів...

Заходить чоловік з портфелем. Кладе його на стіл.

Вчитель. Я в класі, а це вчитель. Цікаво, я у старшій школі чи коледжі?

Раптом я підводжуся. Я не на своєму місці. Всі сидять, а я стою... Точніше, вже йду.

— *Куди ви йдете, міс Вінвуд?* — вчитель дивиться на мене крізь оправу своїх окулярів, перебираючи купу паперів. Потім кидає їх на стіл з таким гуркотом, що я підстрибую.

Я, мабуть, міс Вінвуд.

— У неї живіт болить! — хтось вигукує. Всі хихотять.

Я відчуваю, як мороз пробігає по спині й поширюється по руках. Вони сміються з мене, а я навіть не знаю, хто ці люди.

Я чую дівочий голос:

— *Заткнися, Майкле.*

— *Я не знаю...* — кажу я, вперше чуючи свій голос. Він занадто високий. Я прокашлююсь і намагаюся ще раз.

— *Я не знаю. Я не знаю, чому я тут.*

Сміх знову розливається. Я озираюся на плакати на стіні — намальовані обличчя президентів з датами під ними. *Урок історії? Старша школа.*

Вчитель схиляє голову набік, ніби я плету якісь нісенітниці.

— *А де ж ще ти маєш бути в день тесту?*

— *Я... я не знаю.*

— *Сядьте,* — каже він.

As soon as I'm sitting, the teacher starts handing out papers. He walks between desks, his voice a flat drone as he tells us what percentage of our final grade the test will be. When he reaches my desk he pauses, a deep crease between his eyebrows.

"I don't know what you're trying to pull." He presses the tip of a fat pointer finger on my desk.

"Whatever it is, I'm sick of it. One more stunt and I'm sending you to the principal's office." He slaps the test down in front of me and moves down the line.

I don't nod, I don't do anything. I'm trying to decide what to do. Announce to the whole room that I have no idea who and where I am—or pull him aside and tell him quietly. He said no more stunts. My eyes move to the paper in front of me. People are already bent over their tests, pencils scratching.

FOURTH PERIOD

HISTORY

MR. DULCOTT

There is a space for a name. I'm supposed to write my name, but I don't know what my name is. *Miss Wynwood*, he called me.

Why don't I recognize my own name?

Or *where* I am?

Or *what* I am?

Every head is bent over their papers except mine. So I sit and stare, straight ahead. Mr. Dulcott glares at me from his desk. The longer I sit, the redder his face becomes.

Time passes and yet my world has stopped. Eventually, Mr. Dulcott stands up, his mouth open to say something to me when the bell rings.

"Put your papers on my desk on the way out," he says, his eyes still on my face. Everyone is filing out of the door. I stand up and follow them because I don't know what else to do. I keep my eyes on the floor, but I can feel his rage. I don't understand why he's

Я навіть не знаю, куди б ішла, якби йшла. Я розвертаюся, щоб повернутися. Дівчина в окулярах кидає на мене швидкий погляд, коли я проходжу повз неї, і так само швидко відводить.

Щойно я сідаю, вчитель починає роздавати папірці. Він ходить між партами, монотонно розповідаючи, який відсоток від нашої остаточної оцінки буде складати тест.

Він зупиняється біля мене й насуплює брови.

— *Я не знаю, що ви намагаєтеся зробити*, — стукає пальцем по моєму столі, — *... але що б це не було — мене вже нудить від цього. Ще раз викинете коники — і я відправлю вас до кабінету директора.*

Кидає мені папірець з іспитом і йде далі.

Я не киваю, нічого не роблю. Намагаюся вирішити, що мені робити. Оголосити на весь клас, що я поняття не маю, хто я і де я, чи відійти з ним і розповісти все спокійно?

Він сказав: жодних коників.

Час переходити до тесту — вже всі схилилися над ними і шкрябають щось олівцями.

ЧЕТВЕРТИЙ СЕМЕСТР

ІСТОРІЯ

МІСТЕР ДАЛКОТТ

Є місце для імені. Я маю написати його тут. Але я не знаю, як мене звати. *Міс Вінвуд* — так він назвав мене.

Чому я не пам'ятаю свого імені?

І знову ж — *де я*?

ЩО я таке?

Всі схилили голови над своїми паперами, окрім мене. Тож я сиджу і дивлюся просто перед собою.

Містер Далкотт дивиться на мене з-за столу. Чим довше я сиджу, тим більше червоніє його обличчя.

Час минає, але мій світ зупинився. Зрештою, містер Далкотт встає. Відкриває рота, щоб щось мені сказати — дзвенить дзвінок.

so angry with me. I am in a hallway now, lined on either side by blue lockers.

“Charlie!” someone calls.

“Charlie, wait up!” A second later, an arm loops through mine. I expect it to be the girl with the glasses; I don’t know why. It’s not. But, I know now that I am Charlie. *Charlie Wynwood.*

“You forgot your bag,” she says, handing over a white backpack. I take it from her, wondering if there’s a wallet with a driver’s license inside. She keeps her arm looped through mine as we walk. She’s shorter than me, with long, dark hair and dewy brown eyes that take up half her face. She is startling and beautiful.

“Why were you acting so weird in there?” she asks.

“You knocked the shrimp’s books on the floor and then spaced out.”

I can smell her perfume; it’s familiar and too sweet, like a million flowers competing for attention.

I think of the girl with the glasses, the look on her face as she bent to scoop up her books. If I did that, why don’t I remember?

“I-”

“It’s lunch, why are you walking that way?” She pulls me down a different corridor, past more students. They all look at me...little glances. I wonder if they know me, and why I don’t know me. I don’t know why I don’t tell her, tell Mr. Dulcott, grab someone random and tell them that I don’t know who or where I am. By the time I’m seriously entertaining the idea, we’re through a set of double doors in the cafeteria. Noise and color; bodies that all have a unique smell, bright fluorescent lights that make everything look ugly. *Oh, God.* I clutch at my shirt.

The girl on my arm is babbling. Andrew this, Marcy that. She likes Andrew and hates Marcy. I don’t know who either of them is. She corrals me to the food line. We get salad and Diet Cokes. Then

— *Покладіть папери мені на стіл, коли будете виходити,* — каже він, не зводячи очей з мого обличчя. Усі виходять. Я встаю і йду за ними — бо не знаю, що ще мені робити.

Я опускаю очі в підлогу, але відчуваю його гнів.

Я не розумію, чому він такий злий на мене.

«Чарлі!» — гукає хтось.

«Чарлі, зачекай!»

Секундою пізніше мене беруть під руку. Я очікувала, що це буде дівчина в окулярах — не знаю чому. Але це не вона.

Але є плюси: тепер я знаю, що я — Чарлі. *Чарлі Вінвуд.*

— *Ти децю забула,* — каже вона, простягаючи мені білий рюкзак.

Беру його і думаю, чи немає там гаманця з водійськими правами. Ми йдемо, тримаючись за руки. Вона нижча за мене, з довгим темним волоссям і блискучими карими очима на пів обличчя. Вражаючи і красива.

— *Чому ти так дивно поводитись у класі?* — запитує вона.

— *Ти скинула книжки на підлогу, а потім наче була десь не з нами.*

Я відчуваю запах її парфумів. Він знайомий і надто солодкий — наче мільйон квіток, одна запашніша за іншу.

Я думаю про дівчину в окулярах, про вираз її обличчя, коли вона нахилилась, щоб зібрати книжки.

Якщо я впустила книжки — чому я цього не пам’ятаю?

— З —

— *Зараз обід, чому ти йдеш сюди?* — Вона тягне мене в інший коридор, повз інших студентів. Вони всі витріщаються на мене...крадькома. Мені цікаво, чи знають вони мене. І чому я не знаю себе. Я не знаю, чому б не сказати їй, не сказати містеру Далкотту, не схопити будь-кого випадкового і не сказати, що я не знаю, *хто я і де я.*

Поки я серйозно обмірковую цю ідею, ми проходимо крізь подвійні двері в кафетерії. Шум і кольори; у кожного свій запах, яскраве

we are sliding our trays on a table. There are already people sitting there: four boys, two girls. I realize we are completing a group with even numbers. All the girls are matched with a guy. Everyone looks up at me expectantly, like I'm supposed to say something, do something. The only place left to sit is next to a guy with dark hair. I sit slowly, both hands flat on the table. His eyes dart toward me and then he bends over his tray of food. I can see the finest beads of sweat on his forehead, just below his hairline.

"You two are so awkward sometimes," says a new girl, blonde, across from me. She's looking from me to the guy I'm sitting next to. He looks up from his macaroni and I realize he's just moving things around on his plate. He hasn't taken a bite, despite how busy he looks. He looks at me and I look at him, then we both look back at the blonde girl.

"Did something happen that we should know about?" she asks.

"No," we say in unison.

He's my boyfriend. I know by the way they're treating us. He suddenly smiles at me with his brilliantly white teeth and reaches to put an arm around my shoulders.

"We're all good," he says, squeezing my arm. I automatically stiffen, but when I see the six sets of eyes on my face, I lean in and play along. It's frightening not knowing who you are – even more frightening thinking you'll get it wrong. I'm scared now, really scared. It's gone too far. If I say something now I'll look...*crazy*. His affection seems to make everyone relax. Everyone except...him.

They go back to talking, but all the words blend together: football, a party, more football. The guy sitting next to me laughs and joins in with their conversation, his arm never straying from my shoulders. They call him Silas. They call me Charlie. The dark-haired girl with the big eyes is Annika. I forget everyone else's names in the noise.

Lunch is finally over and we all get up. I walk next to Silas, or rather he walks next to me. I have no idea where I'm going. Annika flanks my

флуоресцентне світло, яке робить усе потворним.

О, Боже. Я хапаюся за комір сорочки.

Вона не замовкає. Ендрю це, Марсі те. Ендрю люблю, Марсі не люблю. А я навіть не знаю, хто з них хто. Ми встаємо в чергу за їжею.

Беремо салат і дієтичну колу. Потім ставимо таці на стіл. Там уже сидять люди: четверо хлопців, дві дівчини. Я розумію, що тут усі в парах. Усі дівчата — в парі з хлопцями.

Усі дивляться на мене, ніби я маю щось сказати, щось зробити.

Єдине місце, де можна сісти — поруч із темноволосим хлопцем.

Я повільно сідаю, поклавши обидві руки на стіл. Він кидає на мене оком, а потім нахилиється над тацею з їжею.

Я бачу дрібні крапельки поту на його лобі, трохи нижче лінії волосся.

— *Ви двоє іноді такі кумедні,* — каже блондинка, що сидить навпроти мене, переводячи погляд з мене на хлопця поруч.

Він відриває погляд від макаронів. Я розумію, що він просто перекладає їжу в тарілці. Він не відкусив жодного шматочка, попри те, яким заклопотаним він виглядає. Він дивиться на мене. Я — на нього. Потім ми разом озираємося на білявку.

— *Щось сталося, про що ми повинні знати?* — запитує вона.

— *Ні,* — відповідаємо ми в унісон.

Він мій хлопець. Я зрозуміла це з того, як вони до нас ставляться.

Він раптом посміхається до мене – зуби білі, блискучі – і тягнеться обійняти за плечі.

— *У нас все добре,* — каже він, стискаючи мою руку.

Я автоматично застигаю. Але коли бачу шість пар очей, що дивляться на мене, нахилиюся й підіграю йому. Не знати себе — страшно. Але помилитись у собі — ще гірше. Зараз мені страшно. Дуже страшно.

Це зайшло надто далеко. Якщо я скажу щось зараз — я буду виглядати... *божевільною*. Побачивши його жест, усі наче

free side, winding her arms through mine and chatting about cheerleading practice. She's making me feel claustrophobic. When we reach an annex in the hallway, I lean over and speak to her so only she can hear.

"Can you walk me to my next class?" Her face becomes serious. She breaks away to say something to her boyfriend, and then our arms are looped again.

I turn to Silas.

"Annika is going to walk me to my next class."

"Okay," he says. He looks relieved.

"I'll see you...later." He heads off in the opposite direction.

Annika turns to me as soon as he's out of sight.

"Where's he going?"

I shrug.

"To class."

She shakes her head like she's confused.

"I don't get you guys. One day you're all over each other, the next you're acting like you can't stand to be in the same room. You really need to make a decision about him, Charlie."

"She stops outside a doorway."

"This is me..." I say, to see if she'll protest. She doesn't.

"Call me later," she says.

"I want to know about last night."

I nod. When she disappears into the sea of faces, I step into the classroom. I don't know where to sit, so I wander to the back row and slide into a seat by the window. I'm early, so I open my backpack. There's a wallet wedged between a couple of notebooks and a makeup bag. I pull it out and flip it open to reveal a driver's license with a picture of a beaming, dark haired girl. *Me.*

CHARLIZE MARGARET WYNWOOD.

2417 HOLCOURT W AY,

NEW ORLEANS, LA.

розслабилися. Усіх, крім... нього. Вони повертаються до розмови, але всі слова зливаються воедино: футбол, вечірка, ще футбол. Хлопець, що сидить поруч зі мною, сміється і приєднується до розмови. Його рука не відривається від моїх плечей. Вони називають його *Сайлас*. Мене — *Чарлі*. Темноволосу дівчину з великими очима — *Аннікою*.

У цьому галасі я забуваю імена всіх інших. Обід нарешті закінчився, і ми всі встаємо. Я йду поруч із Сайласом, точніше, *він іде поруч зі мною*. Я поняття не маю, куди зараз іду. Анніка стоїть збоку від мене, приобіймає й розповідає про тренування групи підтримки. Від цього я відчуваю клаустрофобію.

Коли ми доходимо до прибудови в коридорі, я нахиляюся й говорю так, щоб чула тільки вона:

— *Можеш провести мене на наступне заняття?*

Її обличчя стає серйозним. Вона відходить убік, щоб сказати щось своєму хлопцеві, а потім наші руки знову сплітаються.

Я повертаюся до Сайласа.

— *Анніка відведе мене на наступне заняття.*

— *Добре,* — каже він.

Він виглядає полегшеним.

— *Побачимося... пізніше.* — Він рушає в протилежному напрямку.

Анніка обертається до мене, щойно він зникає з поля зору.

— *Куди він іде?*

Я знизую плечима.

— *До класу.*

Вона хитає головою, ніби спантеличена.

— *Чуваки, я вас щось геть не розумію. Одного дня ви обожнюєте одне одного, а наступного поводитесь так, ніби вам нестерпно перебувати в одній кімнаті. Тобі дійсно треба вже щось обрати, Чарлі.*

I'm seventeen. My birthday is March twenty-first. I live in Louisiana. I study the picture in the top left corner and I don't recognize the face. It's my face, but I've never seen it. I'm...*pretty*. I only have twenty-eight dollars.

The seats are filling up. The one beside me stays empty, almost like everyone is too afraid to sit there. I'm in Spanish class. The teacher is pretty and young; her name is Mrs. Cardona. She doesn't look at me like she hates me, like so many other people are looking at me. We start with tenses.

I have no past.

I have no past.

Five minutes into class the door opens. Silas walks in, his eyes downcast. I think he's here to tell me something, or to bring me something. I brace myself, ready to pretend, but Mrs. Cardona comments jokingly about his lateness. He takes the only available seat next to me and stares straight ahead. I stare at him. I don't stop staring at him until finally, he turns his head to look at me. A line of sweat rolls down the side of his face.

His eyes are wide.

Wide...*just like mine*.

Chapter 2 – Silas

Three hours.

It's been almost three hours, and my mind is still in a haze.

No, not a haze. Not even a dense fog. It feels as if I'm wandering around in a pitch-black room, searching for the light switch.

"You okay?" Charlie asks. I've been staring at her for several seconds, attempting to regain some semblance of familiarity from a face that should apparently be the *most* familiar to me.

Nothing.

Вона зупиняється біля дверей.

— *Це я...* — кажу я, щоб побачити, чи буде вона заперечувати. Вона не заперечує.

— *Подзвони мені пізніше,* — каже вона.

— *Я хочу знати, що сталося минулої ночі.*

Я киваю. Коли вона зникає в морі облич, я заходжу в аудиторію. Не знаю, де сісти, тому пробираюся на задній ряд і вмошуюся на місце біля вікна. Я прийшла раненько. Відкриваю рюкзак. Між кількома зошитами та косметичкою застряг гаманець. Витягую його й відкриваю, бачу водійське посвідчення. Там фотографія дівчини – темне волосся, щира усмішка. *Це я.*

ЧАРЛІ МАРГАРЕТ ВІНБУД.

2417 Голкорт Вей

Новий Орлеан, ЛА.

Мені сімнадцять. Мій день народження — двадцять першого березня.

Я живу в Луїзіані. Розглядаю фотографію у верхньому лівому кутку і не впізнаю обличчя. Це моє обличчя, але я ніколи його не бачила.

Я... гарненька. У мене лише двадцять вісім доларів.

Місця заповнюються. Місце поруч зі мною залишається порожнім, ніби всі бояться там сидіти. Я на уроці іспанської мови. Вчителька симпатична й молода, її звати місіс Кардона. Вона не дивиться на мене так, ніби ненавидить, так, як на мене дивляться багато інших людей. Ми починаємо з часів.

У мене немає минулого.

У мене немає минулого.

Через п'ять хвилин після початку заняття відчиняються двері. Заходить Сайлас, не піднімає на мене очей. Гадаю, він прийшов, щоб щось мені сказати або принести. Я морально налаштовуюся, готова підіграти, але місіс Кардона жартома коментує його запізнення.

Він займає єдине вільне місце поруч зі мною й дивиться прямо перед собою. Я дивлюся на нього.

She looks down at her desk and her thick, black hair falls between us like blinders. I want a better look at her. I need something to grab me, something familiar. I want to predict a birthmark or a freckle on her before I see it, because I need *something* recognizable. I'll grasp at any piece of her that might convince me I'm not losing my mind. She reaches her hand up, finally, and tucks her hair behind her ear. She looks up at me through two wide and completely unfamiliar eyes. The crease between her brows deepens and she begins biting at the pad of her thumb.

She's worried about me. About us, maybe.

Us.

I want to ask her if she knows what might have happened to me, but I don't want to scare her. How do I explain that I don't know her? How do I explain this to *anyone*? I've spent the last three hours trying to act natural. At first I was convinced I must have used some kind of illegal substance that caused me to black out, but this is different from blacking out. This is different from being high or drunk, and I have no idea how I even know that. I don't remember anything beyond three hours ago.

"Hey." Charlie reaches out like she's going to touch me, then draws back.

"Are you okay?" I grip the sleeve of my shirt and wipe the sheen of moisture off my forehead. When she glances back up at me, I see the concern still filling her eyes. I force my lips to form a smile.

"I'm fine," I mutter. "Long night."

As soon as I say it, I cringe. I have no idea what kind of night I had, and if this girl sitting across from me really is my girlfriend, then a sentence like that probably isn't very reassuring.

I see a small twitch in her eye and she tilts her head.

"Why was it a long night?"

Shit.

"Silas." The voice comes from the front of the room. I look up.

Я не припиняю дивитися на нього, поки він нарешті не повертає голову до мене. Крапельки поту котяться по його обличчю. Очі широко розплющені.

Широко розплющені... *так само, як і мої.*

Розділ 2 – Сайлас

Три години.

Минуло вже майже три години, а я все ще почуваюся так, ніби блукаю в густій імлі. Ні, це навіть не імла. Це наче темний, безкінечний тунель, у якому я марно шукаю світло.

— Все добре? — питає Чарлі. Я дивлюсь на неї кілька секунд, намагаючись вловити щось знайоме в її обличчі. Воно мало б бути мені *найдорожчим*, найріднішим.

Марно.

Вона опускає погляд, її густе чорне волосся спадає вперед, ніби стіна між нами. Я намагаюсь роздивитися її уважніше. Шукаю будь-яку деталь, що могла б пробудити пам'ять — родимку, веснянку, вигин брів. *Хоч щось.* Щось, за що можна вчепитися й не зірватися в безодню.

Вона підіймає руку й закидає волосся за вухо, її погляд зустрічається з моїм — очі великі, тривожні, абсолютно незнайомі. Вона насуплює брови, нервово прикушує подушечку великого пальця.

Вона хвилюється. За мене. Можливо, за нас.

Нас.

Я хочу спитати, чи знає вона, що зі мною відбувається, але боюся її налякати. Як сказати людині, що ти її не пам'ятаєш? Як пояснити щось, чого сам не розумієш? Як це взагалі *комусь* пояснити?

Вже три години я намагаюся прикидатися. Спершу думав, що перебрав із чимось забороненим. Але це — не сп'яніння, не кайф,

“No talking,” the teacher says. She returns to her instruction, not too concerned with my reaction to being singled out. I glance back at Charlie, briefly, and then immediately stare down at my desk. My fingers trace over names carved into the wood. Charlie is still staring at me, but I don’t look at her. I flip my hand over, and I run two fingers over the callouses across the inside of my palm.

Do I work? Mow lawns for a living?

Maybe it’s from football. During lunch I decided to use my time to observe everyone around me, and I learned I have football practice this afternoon. I have no idea what time or where, but I’ve somehow made it through the last few hours without knowing when or where I’m supposed to be. I may not have any sort of recollection right now, but I’m learning that I’m very good at faking it. Too good, maybe.

I flip my other hand over and find the same rough callouses on that palm.

Maybe I live on a farm.

No. I don’t.

I don’t know how I know, but even without being able to recall anything, I seem to have an immediate sense of what assumptions of mine are accurate and which are not. It could just be process of elimination, rather than intuition or memory. For example, I don’t feel like someone who lives on a farm would be wearing the clothes I have on. Nice clothes. *Trendy?* Looking down at my shoes, if someone asked me if I have rich parents, I’d tell them, “Yes, I do.” And I don’t know how, because I don’t remember my parents.

I don’t know where I live, who I live with, or if I look more like my mother or my father.

I don’t even know what I look like.

не непритомність. Це щось інше. Я просто не існую за межами останніх трьох годин.

— Гей, — Чарлі простягає руку, але одразу забирає її назад.

— Ти точно в нормі?

Витираю піт з чола. Коли вона знову на мене дивиться, я бачу, як тривожність наповнює її очі. Силоміць витискаю з себе усмішку.

— Точно. Просто... майже всю ніч не спав.

Ледь слова злітають з вуст, як одразу викликають хвилю крінжу.

Я не знаю, якою була моя ніч. І якщо ця дівчина — справді моя дівчина, то така відповідь точно не допоможе.

Її око сіпається, вона нахиляє голову.

— Чому не спав

Чорт.

— Сайлас, — чується голос спереду. Я зводжу погляд.

— Тихенько, — вчителька кидає в мій бік зауваження і спокійно продовжує урок, наче нічого не сталося. Крадькома дивлюся на Чарлі, вона продовжує витріщатися на мене, але я відводжу погляд. Опускаю очі на парту й проводжу пальцями по іменах, вирізаних у дереві. Відчуваю мозолі на долонях. Звідки вони?

Може, я працюю руками? Газони кошу?

А може — граю в футбол?

За час обідньої перерви я встиг дізнатись, що в мене сьогодні тренування з футболу. Не знаю, коли і де. Але я пережив останні кілька годин, не знаючи нічого, і, здається, мені це вдається надто добре. Можливо, у моїй голові зараз зовсім пусто, але я відчуваю, що добре вмію прикидатися. Мабуть, надто добре.

Перевіряю іншу долоню — ті самі мозолі.

Живу на фермі?

Ні. Не на фермі.

Чомусь я просто знаю. Наче відчуваю.

Метод виключення? Радше це, аніж інтуїція або спогади.

I stand abruptly, shoving the desk a few loud inches forward in the process. Everyone in the class turns to face me other than Charlie, because she hasn't stopped staring at me since I sat down. Her eyes aren't inquisitive or kind.

Her eyes are accusing.

The teacher glares at me, but doesn't seem at all surprised by the loss of everyone's attention tome. She just stands, complacent, waiting for me to announce my reason for the sudden disruption.

I swallow.

"Bathroom." My lips are sticky. My mouth is dry. My mind is wrecked. I don't wait for permission before I begin to head in that direction. I can feel everyone's stares as I push through the door.

I go right and make it to the end of the hall without finding a restroom. I backtrack and pass by my classroom door, continuing until I round the corner and find the restroom. I push open the door, hoping for solitude, but someone is standing at the urinal with his back to me. I turn to the sink, but don't look into the mirror. I stare down at the sink, placing my hands on either side of it, gripping tightly. I inhale.

If I would just look at myself, my reflection could trigger a memory, or maybe just give me a small sense of recognition. Something. *Anything*.

The guy who was standing at the urinal seconds before is now standing next to me, leaning against a sink with his arms folded. When I glance over at him, he's glaring at me. His hair is so blond, it's almost white. His skin is so pale, it reminds me of a jellyfish. Translucent, almost.

I can remember what jellyfish look like, but I have no idea what I'll find when I look at myself in the mirror?

"You look like shit, Nash," he says with a smirk.

Nash?

Everyone else has been calling me Silas. Nash must be my last name. I would check my wallet, but there isn't one in my pocket. Just a wad of

Я одягнений надто стильно як для хлопця з ферми. *Модняво?* Якщо подивитися на моє взуття, можна подумати, що в мене заможні батьки. Якби хтось таке запитав, я б так і сказав: «Так, заможні».

І я не знаю чому, бо я гадки не маю, хто мої батьки.

Я не знаю, де живу, з ким, чи схожий на маму чи тата.

Я навіть не знаю, як виглядаю.

Раптово підриваюсь, стілець скрипить і від'їжджає назад. Усі обертаються. Усі, крім Чарлі. Вона вже не відводить погляду від мене з моменту, як я сів за парту. Її погляд — не м'який. У ньому обвинувачення.

Вчителька дивиться на мене з байдужістю — чекає пояснення.

Я ледь чутно хриплю:

— Мені треба до вбиральні — губи злиплися, у роті пересохло. У голові гармидер. Не чекаючи дозволу, виходжу. Повертаю праворуч, іду до кінця коридору. Туалету нема. Повертаюсь назад. Минаю клас. Далі — поворот. І ось він. Відчиняю двері. Надіюся, що всередині нікого. Але хтось стоїть біля кабінки, спиною до мене. Підходжу до раковини, але не дивлюсь у дзеркало. Тільки відкриваю воду. Кладу руки на край. Стискаю. Глибоко вдихаю.

Може, якщо подивлюсь на себе — щось згадаю.

Хоч крихту. Хоч натяк на себе.

Марно.

Хлопець із білявим, майже білим волоссям підходить до раковини поруч. Його шкіра така бліда, аж напівпрозора.

Медуза. Він нагадує медузу.

От чорт, я знаю, як виглядає медуза, але не знаю, хто я, навіть коли дивлюсь у дзеркало.

— Виглядаєш, як справжнісінький шматок лайна, Неш, — посміхається він.

Неш?

Мене всі називають Сайлас. Може, це прізвище?

cash. A wallet is one of the first things I looked for after...well, after it happened.

"Not feeling too hot," I grumble in response.

For a few seconds, the guy doesn't respond. He just continues to stare at me the same way Charlie was staring at me in class, but with less concern and way more contentment. The guy smirks and pushes off the sink. He stands up straight, but is still about an inch shy of reaching my height. He takes a step forward, and I gather by the look in his eye that he isn't closing in on me out of concern for my health.

"We still haven't settled Friday night," the guy says to me.

"Is that why you're here now?" His nostrils flare when he speaks and his hands drop to his sides, clenching and unclenching twice.

I have a two-second silent debate with myself, aware that if I step away from him, it'll make me look like a coward. However, I'm also aware that if I step forward, I'll be challenging him to something I don't want to deal with right now. He obviously has issues with me and whatever it was that I chose to do Friday night that pissed him off. I compromise by giving him no reaction whatsoever. *Look unaffected.* I lazily move my attention to the sink and turn one of the knobs until a stream of water begins to pour from the faucet.

"Save it for the field," I say. I immediately want to take back those words. I hadn't considered he might not even play football. I assumed he did based on his size, but if he doesn't, my comment will have not made a damn bit of sense. I hold my breath and wait for him to correct me, or call me out.

Neither of those things happens.

He stares for a few more seconds, and then he shoulders past me, purposefully bumping me on his way out the door. I cup my hands under the stream of water and take a sip. I wipe my mouth with the back of my hand and glance up. *At myself.*

At Silas Nash.

What the hell kind of name is that, anyway?

Я вже перевіряв гаманець. Там лише гроші. Жодного документа.

Шукав одразу після того, як... все почалося.

— Почуваюсь не дуже, — бурмочу.

Він дивиться на мене, як Чарлі. Напружено. Пильно. Потім випростовується, стає на весь зріст. Трохи нижчий за мене. Робить крок уперед — і я розумію, що він навряд чи за мене непокоїться.

— Ми ще не розібралися з п'ятницею, — каже він.

Що було в п'ятницю?

— Тому ти тут зараз?

Його руки стиснуті в кулаки. Ніздрі роздуваються, коли він говорить, а руки опускаються вздовж тіла, стискаючись у кулаки й розтискаючись двічі.

Секунди дві мовчки вагаюся, усвідомлюючи: якщо я відступлю — виглядатиму як боягуз. Але так само розумію: якщо зроблю крок уперед — це буде виклик, з яким я зараз не хочу мати справу.

У нього, очевидно, є претензії до мене й до того, що я зробив у п'ятницю ввечері — того, що так його розлютило. Я йду на компроміс — не даю йому жодної реакції. *Виглядаю незворушним.*

Повільно переводжу погляд на раковину й ліниво відкручую один із кранів, поки з нього не починає текти струмінь води.

— Прибережи цю тему для поля, — кидаю.

Помилка. Хочеться пробрати слова назад, бо я не врахував той факт, що він може не грати в футбол. Я припустив, що він грає, виходячи з його габаритів, але якщо ні — мої слова взагалі не матимуть жодного сенсу.

Затримую подих і чекаю, поки він виправить мене... або виведе на чисту воду.

Жодне з моїх припущень, він мовчить. Лише штовхає мене плечем, виходячи. "Випадково". Я підставляю долоні під воду, випиваю кілька ковтків, витираю губи. Дивлюся у дзеркало. *На себе.*

На Сайласа Неша.

I'm staring, emotionless, into a pair of unfamiliar, dark eyes. I feel as though I'm staring at two eyes I've never seen before, despite the fact that I've more than likely looked at these eyes on a daily basis since I was old enough to reach a mirror.

I'm as familiar with this person in the reflection as I am with the girl who is—*according to some guy named Andrew*—the girl I've been “banging” for two years now.

I'm as familiar with this person in the reflection as I am with every single aspect of my life right now.

Which is not familiar at all.

“Who *are* you?” I whisper to him.

The bathroom door begins to open slowly, and my eyes move from my reflection to the reflection

of the door. A hand appears, gripping the door. I recognize the sleek, red polish on the tips of her

fingers. *The girl I've been “banging” for more than two years.*

“Silas?”

I stand up straight and turn to face the door full-on as she peeks around it. When her eyes meet mine, it's only for two seconds. She glances away, scanning the rest of the bathroom.

“It's just me,” I say. She nods and makes it the rest of the way through the door, albeit extremely hesitant. I wish I knew how to reassure her that everything is okay so she won't grow suspicious. I

also wish I remembered her, or anything about our relationship, because I want to tell her. I need to tell her. I need for someone else to know, so that I can ask questions.

But how does a guy tell his girlfriend he has no idea who she is? Who he, himself is? *He doesn't tell her. He pretends, just like he's been pretending with everyone else.*

One hundred silent questions fill her eyes at once, and I immediately want to dodge them all.

Що, до біса, за ім'я у мене?

Я дивлюсь у власні очі й нічого не відчуваю. Ніби це — інша людина.

Я дивлюсь у дзеркало на обличчя, що має бути моїм. Темні очі. Чіткі риси. Чужий хлопець.

Я маю знати це обличчя — бачив його, мабуть, щодня все своє життя. Але зараз воно для мене — порожнє полотно. Я знаю про себе стільки ж, скільки знаю про дівчину, з якою, *за словами якогось Ендрю*, я шпетився два роки.

Я настільки ж знайомий із цією людиною у віддзеркаленні, як і з кожним аспектом свого життя зараз.

Тобто — зовсім не знайомий.

— Хто ти? — шепочу я до дзеркала.

Двері повільно відчиняються. Мої очі різко зриваються з відображення. Хтось заходить. Рука, пальці з червоним манікюром. Дівчина, з якою я «шпетився» два роки. Чарлі.

— Сайласе?

Вона обережно зазирає, її погляд шукає щось... когось. Мене.

Як тільки наші очі зустрічаються, вона одразу відводить погляд. Занадто швидко, щоб це було випадково.

— Це я, — кажу.

Вона киває й заходить. Нерішучість читається в кожному її русі.

Я не знаю, як переконати її, що все гаразд. Я не пам'ятаю нічого про неї. Але хочеться сказати їй усе — кожну деталь, яку я відчуваю, але не розумію. Бо мені потрібна принаймні одна людина, яка зрозуміє, що зі мною коїться. Я маю знайти її.

Але як хлопець може сказати дівчині, що він її не пам'ятає?

Коли він не пам'ятає навіть самісінького себе? *Він просто їй не каже. Він вдає, так само як вдає з будь-ким іншим.*

Вона стоїть, мовчить. У її погляді — сто запитань. Я не хочу відповідати на жодне з них.

“I’m fine, Charlie.” I smile at her, because it feels like something I should do. “Just not feeling so hot. Goback to class.”

She doesn’t move.

She doesn’t smile.

She stays where she is, unaffected by my instruction. She reminds me of one of those animals on springs you’d ride on a playground. The kind you push, but they just bounce right back up. I feel like if someone were to shove her shoulders, she’d lean straight back, feet in place, and then bounce right back up again.

I don’t remember what those things are called, but I do make a mental note that I somehow remember them. I’ve made a lot of mental notes in the last three hours.

I’m a senior.

My name is Silas.

Nash might be my last name.

My girlfriend’s name is Charlie.

I play football.

I know what jellyfish look like.

Charlie tilts her head and the corner of her mouth twitches slightly. Her lips part, and for a moment, all I hear are nervous breaths. When she finally forms words, I want to hide from them. I

want to tell her to close her eyes and count to twenty until I’m too far away to hear her question.

“What’s my last name, Silas?”

Her voice is like smoke. Soft and wispy and then gone.

I can’t tell if she’s extremely intuitive or if I’m doing a horrible job of covering up the fact that I know nothing. For a moment, I debate whether or not I should tell her. If I tell her and she believes me, she might be able to answer a lot of questions I have. But if I tell her and she *doesn’t* believe me...

“Babe,” I say with a dismissive laugh. *Do I call her babe?* “What kind of question is that?”

— Усе гуд, Чарлі, — кажу. Усміхаюся. Бо так, мабуть, треба. — Просто... не дуже добре почуваюся. Повертайся до класу.

Вона не рухається.

Не усміхається.

Не реагує.

Стоїть, як фігурка на пружині з дитячого майданчика. Такі штовхаєш — і вони одразу підскакують назад. Мені здається, якби хтось штовхнув її за плечі, вона просто відкинулась би назад, не зрушивши з місця, а потім одразу відскочила б назад, наче на пружині.

Я не пам’ятаю, як вони називаються. Але знаю, що вони є. І це ще одна нотатка в моєму внутрішньому щоденнику за останні три години.

Я — старшокласник.

Мене звати Сайлас.

Можливо, Неш — моє прізвище.

Я граю у футбол.

Моя дівчина — Чарлі.

Я знаю, як пахнуть лілії.

І як виглядає медуза.

Я не знаю, хто я.

Чарлі нахилиє голову. У неї тремтить кутик губ. Вона вдихає — нервово, тихо. Нарешті говорить:

— Яке моє прізвище, Сайласе?

Її голос — як дим. М’який, непевний як туман над водою.

Я не можу зрозуміти, чи вона має таку надзвичайну інтуїцію, чи я просто жажливо приховую той факт, що нічого не пам’ятаю. На мить я вагаюся, чи варто їй сказати. Якщо скажу — і вона повірить мені, можливо, зможе дати відповіді на купу запитань, що мене гризуть. Але якщо скажу — і вона не повірить...

She lifts the foot I was positive was stuck to the floor, and she takes a step forward. She takes another. She continues toward me until she's about a foot away; close enough that I can smell her.

Lilies.

She smells like lilies, and I don't know how I can possibly remember what lilies smell like, but somehow not remember the actual person standing in front of me who smells like them.

Her eyes haven't left mine, not even once.

"Silas," she says.

"What's my last name?"

I work my jaw back and forth, and then turn around to face the sink again. I lean forward and grip it tightly with both hands. I slowly lift my eyes until they meet hers in the reflection.

"Your last name?" My mouth is dry again and my words come out scratchy.

She waits.

I look away from her and back at the eyes of the unfamiliar guy in the mirror.

"I...I can't remember."

She disappears from the reflection, followed immediately by a loud smack. It reminds me of the sound the fish make at Pikes Place Market, when they toss and catch them in the wax paper.

Smack!

I spin around and she's lying on the tile floor, eyes closed, arms splayed out. I immediately kneel down and lift her head, but as soon as I have her elevated several inches off the floor, her eyelids begin to flutter open.

"Charlie?"

She sucks in a rush of air and sits up. She pulls herself out of my arms and shoves me away, almost as if she's afraid of me. I keep my hands positioned near her in case she attempts to stand, but she doesn't. She remains seated on the floor with her palms pressed into the tile.

— Сонечко, — відповідаю з легкою, зневажливою усмішкою. *Чому я так її називаю?* — Що за питання?

Вона робить крок. Потім ще один. Зупиняється за пів метра від мене. Достатньо, аби відчути її запах.

Лілії.

Вона пахне, як лілії. Чорт, я пам'ятаю запах лілій, але не пам'ятаю дівчину, яка стоїть переді мною і пахне ними.

Вона дивиться мені прямо в очі. Не зводить погляду.

— Сайласе, — повторює. — Яке моє прізвище?

Я зціплюю зуби. Повертаюсь до раковини. Хапаюся за неї обома руками, нахилиючись. Підіймаю очі — в дзеркалі бачу обличчя дівчини поруч зі своїм.

— Твоє прізвище?.. — У мене знову пересохло в роті, і слова вириваються хрипко.

Вона чекає.

Я відводжу погляд від неї й повертаюся до очей незнайомця в дзеркалі.

— Я... Я не можу згадати.

Вона зникає з відображення, і одразу після цього лунає гучний хлопок. Це нагадує мені звук, який видають риби у восковому папері на ринку «Пайкс-Плейс», коли їх кидають і ловлять.

БАХ!

Я різко обертаюся — і бачу, як вона лежить на плитці, з заплющеними очима, розкинутими руками. Я відразу опускаюся на коліна й піднімаю її голову, але щойно піднімаю її на кілька сантиметрів від підлоги, її повіки починають тремтіти — і вона розплющує очі.— Чарлі?

Вона різко вдихає і сідає. Вибирається з моїх обіймів і відштовхує мене, майже ніби боїться мене. Я тримаю руки біля неї, на випадок,

“You passed out,” I tell her.

She frowns at me.

“I’m aware of that.”

I don’t speak again. I should probably know what all her expressions mean, but I don’t. I don’t know if she’s scared or angry or...

“I’m confused,” she says, shaking her head.

“I...can you...” she pauses, and then makes an attempt

to stand. I stand with her, but I can tell she doesn’t like this by the way she glares at my hands that are slightly lifted, waiting to catch her should she start to fall again.

She takes two steps away from me and crosses an arm over her chest. She brings her opposite hand up and begins chewing on the pad of her thumb again. She studies me quietly for a moment and then pulls her thumb from her mouth, making a fist.

“You didn’t know we had class together after lunch.” Her words are spoken with a layer of accusation.

“You don’t know my last name.”

I shake my head, admitting to the two things I can’t deny.

“What can you remember?” she asks.

She’s scared. Nervous. Suspicious. Our emotions are reflections of one another, and that’s when the clarity hits.

She may not feel familiar. I may not feel familiar. But our actions—our demeanor—they’re exactly the same.

“What do I remember?” I repeat her question in an attempt to buy myself a few more seconds to allow my suspicions to gain footing.

She waits for my answer.

“History,” I say, attempting to remember as far back as I can.

“Books. I saw a girl drop her books.

” I grab my neck again and squeeze.

“Oh, God.” She takes a quick step toward me.

“That’s...that’s the first thing I remember.”

My heart jumps to my throat.

якщо вона спробує встати, але вона цього не робить. Вона залишається сидіти на підлозі, притискаючи долоні до плитки.

— Ти знепритомніла, — кажу.

Вона хмуриється.

— Та невже?

Я мовчу. Бо не знаю, що ще сказати. Не розумію її реакцій. Її емоцій. Мови її тіла. Мав би знати. Але не знаю.

— Я заплуталась, — каже вона тихо, хитнувши головою.

— Я... ти можеш... — вона затинається, намагається підвестись. Я теж встаю, але помічаю, що її насторожує моя близькість. Вона робить кілька кроків назад. Схрещує руки. Знову гризе палець. Пильно вдивляється в мене.

— Ти не знав, що після обіду урок. І не знаєш мого прізвища, — каже з підозрою.

— Що ти пам’ятаєш?

Я хитаю головою, визнаючи дві речі, яких не можу заперечити.

Я бачу страх у її очах. Такий самий, як у моїх. Ми мов дзеркало одне для одного. І в цей момент усе встає на свої місця.

Вона теж нічого не пам’ятає.

— Що я пам’ятаю? — повторюю. Тягну час.

Вона чекає.

— Історію, — нарешті відповідаю. — Книги. Я бачив, як дівчина впустила книги.

Торкнувся шії.

О, Боже. Це — перше, що я пам’ятаю.

Вона робить крок до мене.

— Це перше, що я пам’ятаю, — повторює.

Моє серце сказано калатає. Вона трясє головою.

— Мені це не подобається. Це не має сенсу. Вона виглядає спокійною — спокійнішою, ніж я відчуваю. Її голос рівний. Єдиний страх, який я помічаю, — це в розширених білках її очей. Без роздумів я притискаю її до себе, але, здається, це більше для мого

She begins to shake her head.

“I don’t like this. It doesn’t make sense.” She appears calm—calmer than I feel. Her voice is steady. The only fear I see is in the stretched whites of her eyes. I pull her to me without thinking, but I think it’s more for my own relief rather than to put her at ease. She doesn’t pull away, and for a second, I wonder if this is normal for us. I wonder if we’re in love.

I tighten my hold until I feel her stiffen against me.

“We need to figure this out,” she says, separating herself from me.

My first instinct is to tell her it’ll be okay, that I’ll figure it out. I’m flooded with an overwhelming need to protect her—only I have no idea how to do that when we’re both experiencing the same reality.

The bell rings, signaling the end of Spanish. Within seconds, the bathroom door will probably open. Lockers will be slamming shut. We’ll have to figure out what classes we’re supposed to be in next. I take her hand and pull her behind me as I push open the bathroom door.

“Where are we going?” she asks.

I look at her over my shoulder and shrug.

“I have no idea. I just know I want to leave.”

Chapter 3 – Charlie

This dude—this guy, Silas—he grabs my hand like he knows me and drags me behind him like I’m a little kid. And that’s what I feel like—a little kid in a big, big world. I don’t understand anything, and I most certainly don’t recognize anything. All I can think, as he pulls me through the understated halls of some anonymous high school, is that I fainted; keeled over like some damsel in distress. And on the boys’ bathroom floor. *Filthy*. I’m evaluating my priorities, wondering how my

власного полегшення, аніж для того, щоб заспокоїти її. Вона не відштовхує мене, і на мить я замислююсь, чи це нормально для нас. Чи ми закохані?

Я обіймаю її міцно. Аж поки вона не напружується й не відсторонюється.

— Нам треба це з’ясувати, — каже, відсуваючи мене від себе.

їй перший інстинкт — сказати їй, що все буде добре, що я все вирішу. Мене охоплює неймовірне бажання захистити її — тільки я не маю ані найменшого уявлення, як це зробити, коли ми обидва переживаємо одне й те саме.

Лунає дзвоник, сповіщаючи про кінець уроку іспанської. За кілька секунд двері ванної, ймовірно, відкриються. Шафи будуть знову закриватися. Нам потрібно буде вирішити, в якій ми маємо бути групі наступного уроку. Я беру її за руку і тягну за собою, коли відкриваю двері ванної.

Лунає дзвінок, що сповіщає про кінець уроку. За мить двері відчиняться. Шафи загрюкають. Нам потрібно рухатися.

— Куди ми йдемо? — питає Чарлі.

Я оглядаюсь на неї через плече. Знизую плечима.

— Я не знаю. Я просто знаю, що треба звідси йти.

Розділ 3 – Чарлі

Цей чувак, Сайлас, хапає мене за руку, ніби знає мене все життя, і тягне за собою, як маленьку дитину. Я справді так почуваюся—малесенькою дитинкою у величезному світі. Я нічого не розумію і, звичайно, все незнайоме. Все, про що я можу думати, коли він тягне мене через приглушені коридори якоїсь невідомої школи, це те, що я знепритомніла; розпласталася, як героїня жіночого роману. Ще й на підлозі чоловічого туалету. *Гидота*. Я переосмислюю свої пріоритети, дивуючись, як мій мозок примудряється хвилюватися про мікроби, коли в мене явно серйозніші проблеми, — і в цю мить

brain can fit germs into the equation when I clearly have a much larger problem, when we burst into the sunlight. I shield my eyes with my free hand as the Silas dude pulls keys from his backpack. He holds them above his head and makes a circle, clicking the alarm button on his key fob. From some far corner of the parking lot we hear the shriek of an alarm.

We run for it, our shoes slapping the concrete with urgency, as if someone is chasing us. And they might be. The car turns out to be an SUV. I know it's impressive because it sits above the other cars, making them look small and insignificant. A Land Rover. Silas is either driving his dad's car, or floating in his dad's money. Maybe he doesn't have a dad. He wouldn't be able to tell me anyway.

And how do I even know how much a car like this costs? I have memories of how things work: a car, the rules of the road, the presidents, but not of who I am.

He opens the door for me while looking over his shoulder toward the school, and I get the feeling

I'm being pranked. He could be responsible for this. He could have given me something to cause me

to lose my memory temporarily, and now he's only pretending.

"Is this for real?" I ask, suspended above the front seat.

"You don't know who you are?"

"No," he says.

"I don't."

I believe him. Kind of. I sink into my seat.

He searches my eyes for a moment longer before slamming my door and running around to the driver's side. I feel rough. Like after a night of drinking. Do I drink? My license said I was only seventeen. I chew on my thumb as he climbs in and starts the engine by pressing a button.

"How'd you know how to do that?" I ask.

"Do what?"

"Start the car without a key."

ми вириваємось на сонячне світло. Я затуляю очі вільною рукою, а Сайлас, витягує ключі з рюкзака.

Він підіймає їх над головою і робить коло, натискаючи на кнопку сигналізації на брелоку. Із якогось далекого кута парковки долинає пронизливий звук сигналізації.

Ми мчимо щодуху, наші підшви гупають по бетону з таким поспіхом, ніби за нами хтось женеться. Можливо, так і є. Авто виявляється позашляховиком. Я розумію, що вона крута, і в порівнянні з нею, інші авто просто ніщо. Це лендровер. Або Сайлас водить татовий автомобіль, або просто купається в батькових грошах. А може, в нього й немає тата. Все одно він мені не розкаже. І звідки я взагалі знаю, скільки така машина коштує? У мене є спогади про те, як влаштований світ: як працює автомобіль, правила дорожнього руху, президенти... але не про те, хто я така.

Він відчиняє мені дверця, не зводячи очей зі школи за нашими спинами, і в мене з'являється підозра, що мене розігрують. Можливо, це він накоїв. Можливо, він дав мені щось, від чого я тимчасово втратила пам'ять, і тепер тільки вдає, що геть нічого не знає.

— Це ж не гра? — питаю я, зависнувши над переднім сидінням.

— Ти не знаєш, хто ти?

— Ні, — відповідає він.

— Я теж ні.

Я йому вірю. Принаймні трохи. Опускаюся в сидіння.

Він ще мить вдивляється в мої очі, потім грюкає дверима і біжить на місце водія. Я почуваюся жахливо. Як після важкої ночі з випивкою. А я взагалі п'ю? Водійське посвідчення каже, що мені лише сімнадцять. Я гризу великий палець, поки він сідає і заводить двигун, натиснувши кнопку.

— Звідки ти знав, як це зробити? — питаю.

— Що саме?

“I... I don’t know.”

I watch his face as we pull out of the spot. He blinks a lot, glances at me more, runs a tongue over his bottom lip. When we’re at a stoplight, he finds the HOME button on the GPS and hits it. I’m impressed that he thought to do that.

“Redirecting,” a woman’s voice says. I want to lose it, jump out of the moving car and run like a frightened deer. I am so afraid.

His home is large. There are no cars in the driveway as we linger on the curb, the engine purring quietly.

“Are you sure this is you?” I ask.

He shrugs.

“Doesn’t look like anyone is home,” he says.

“Should we?”

I nod. I shouldn’t be hungry, but I am. I want to go inside and have something to eat, maybe research our symptoms and see if we’ve come in contact with some brain-eating bacteria that’s stolen our memories. A house like this should have a couple of laptops lying around. Silas turns into the driveway and parks. We climb out timidly, looking around at the shrubs and trees like they’re going to come alive. He finds a key on his key ring that opens the front door. As I stand behind him and wait, I study him. In his clothes and hair he wears the cool look of a guy who doesn’t care, but he carries his shoulders like he cares too much. He also smells like the outside: grass, and pine, and rich black dirt.

He’s about to turn the knob.

“Wait!”

He turns around slowly, despite the urgency in my voice.

“What if there’s someone in there?”

He grins, or maybe it’s a grimace.

“Maybe they can tell us what the hell is happening...”

Then we are inside. We stand immobile for a minute, looking around. I cower behind Silas like a

— Завести машину без ключа.

— Я... я не знаю.

Я спостерігаю за його обличчям, поки ми виїжджаємо з парковки. Він часто кліпає, поглядає на мене, проводить язиком по нижній губі. Коли ми зупиняємось на світлофорі, він натискає кнопку «ДОДОМУ» на GPS. Я вражена — він про це подумав.

— Маршрут перелаштовано, — каже жіночий голос.

Мені хочеться кричати, вискочити з машини і побігти, як налякана сарна. Мені справді страшно.

Виявляється, у нього величезний дім. На під’їзній доріжці немає машин. Ми зупиняємось біля узбіччя, двигун тихо муркоче.

— Ти впевнений, що це твій дім? — питаю.

Він знизує плечима.

— Схоже, вдома нікого немає.

— Ми йдемо?

Я киваю. Я не мала б хотіти їсти, але хочу. Я хочу зайти всередину, щось перекусити, можливо, знайти інформацію про наші симптоми — раптом ми підчепили якусь бактерію, що з’їдає мозок і стирає пам’ять. У такому домі точно має бути кілька ноутів.

Сайлас заїжджає на подвір’я і паркується. Ми обережно виходимо, насторожено роздивляючись кущі та дерева, ніби ті ось-ось оживуть. Він знаходить ключ на брелоку, який відкриває двері. Я стою за його спиною і вдивляюся в нього. Його одяг і зачіска — стильні, трохи недбалі, але в тому, як він тримає плечі, є щось напружене, мовби він занадто сильно все сприймає. Він пахне вулицею: травою, сосною і жирною чорною землею.

Він збирається повернути ручку.

— Стривай!

Він повільно обертається, попри терміновість у моєму голосі.

— А раптом там хтось є?

Він усміхається — або, можливо, це радше гримаса.

— Може, вони скажуть нам, що, чорт забирай, відбувається...

wimp. It's not cold but I'm shivering. Everything is heavy and impressive—the furniture, the air, my book bag, which hangs off my shoulder like dead weight. Silas moves forward. I grab onto the back of his shirt as we skirt through the foyer and into the family room. We move from room to room, stopping to examine the photos on the walls. Two smiling, sun-kissed parents with their arms around two smiling, dark-haired boys, the ocean in the background.

“You have a little brother,” I say.

“Did you know you have a little brother?”

He shakes his head, *no*. The smiling in the photos becomes more scarce as Silas and his mini-me brother get older. There is plenty of acne and braces, photos of parents who are trying too hard to be cheerful as they pull stiff-shouldered boys toward them. We move to the bedrooms...the bathrooms.

We pick up books, read the labels on brown prescription bottles we find in medicine cabinets. His mother keeps dried flowers all over the house; pressed into the books on her nightstand, in her makeup drawer, and lined up on the shelves in their bedroom. I touch each one, whispering their names under my breath. I remember all the names of the flowers. For some reason, this makes me giggle. Silas stops short when he walks into his parents' bathroom and finds me bent over laughing.

“I'm sorry,” I say. “I had a moment.”

“What kind of moment?”

“A moment where I realized that I've forgotten everything in the world about myself, but I know what a hyacinth is.”

He nods.

“Yeah.” He looks down at his hands, creases forming on his forehead.

“Do you think we should tell someone? Go to a hospital, maybe?”

І от ми вже всередині. Стоїмо нерухомо кілька секунд, озираючись довкола. Я ховаюсь за спиною Сайласа, як боягузка. Наче не холодно, але мене трусить. Усе навколо здається важким і величним — меблі, повітря, мій рюкзак, що звисає з плеча мертвим вантажем. Сайлас рушає вперед. Я хапаюся за його сорочку, коли ми обережно минаємо передпокій і заходимо до вітальні. Ми переходимо з кімнати в кімнату, зупиняючись біля фотографій на стінах. Двоє усміхнених, засмаглих батьків тримають у обіймах двох усміхнених темноволосих хлопців, на фоні океан.

— У тебе є молодший брат, — кажу я.

— Ти знав, що в тебе є молодший брат?

Він хитає головою — ні. Усмішки на фото стають дедалі рідшими з віком Сайласа й його маленького двійника. На зміну їм приходять прищі, брекети, фото, де батьки надто стараються виглядати веселими, притягуючи до себе хлопців із скутою поставою.

Ми переходимо до спальень... ванних кімнат. Піднімаємо книги, читаємо етикетки на коричневих пляшечках з ліками, які знаходимо в аптечках. Його мама розклала сухі квіти по всій хаті: між сторінками книжок на нічному столику, в шухляді з косметикою, на полицях у спальні. Я торкаюся кожної квітки, тихенько промовляючи їхні назви. Я пам'ятаю всі назви квітів. Чомусь мене це смішить. Сайлас різко зупиняється, коли заходить у ванну своїх батьків і спостерігає, як я стою і хихочу.

— Вибач, — кажу я.

— Мене зловив момент.

— Який момент?

— Момент, коли я усвідомила, що забула все про себе в цьому світі... але все ще знаю, що таке гіацинт.

Він киває.

— Так.

Він дивиться на свої руки, на лобі з'являються зморшки.

“Do you think they’d believe us?” I ask. We stare at each other then. And I hold back the urge once again to ask if I’m being pranked. This isn’t a prank. It’s too real.

We move to his father’s study next, scouring over papers and looking in drawers. There is nothing to tell us why we are like this, nothing out of the ordinary. I keep a close watch on him from the corner of my eye. If this is a prank, he’s a very good actor. *Maybe this is an experiment*, I think. I’m part of some psychological, government experiment and I’m going to wake up in a lab. Silas watches me too. I see his eyes darting over me, wondering... assessing. We don’t speak much. Just, Look at this. Or, Do you think this is something?

We are strangers and there are few words between us.

Silas’s room is last. He clutches my hand as we enter and I let him because I’m starting to feel light-headed again. The first thing I see is a photo of us on his desk. I am wearing a costume—a too- short leopard print tutu and black angel wings that spread elegantly behind me. My eyes are lined with thick, glittery lashes. Silas is dressed in all white, with white angel wings. He looks handsome. *Good vs. evil*, I think. Is that the sort of life game we played? He glances at me and raises his eyebrows.

“Poor costume choice,” I shrug. He cracks a smile and then we move to opposite sides of the room.

I lift my eyes to walls where there are framed photos of people: a homeless man slouched against a wall, holding a blanket around himself; a woman sitting on a bench, crying into her hands. A gypsy, her hand clamped around her own neck as she looks into the camera lens with empty eyes. The photos are morbid. They make me want to turn away, feel ashamed. I don’t understand why anyone would want to take a photo of such morbidly sad things, never mind hang them on their walls to look at everyday.

And then I turn and see the expensive camera perched on the desk. It’s in a place of honor, sitting atop a pile of glossy photography books. I look

— Як думаєш, нам варто комусь сказати? Поїхати до лікарні, може?

— Як думаєш, нам повірять? — питаю я.

Ми просто дивимося одне на одного. І я знову стримую бажання запитати, чи це не розіграш. Але ні — це не так. Це все надто реально виглядає.

Ми переходимо до батькового кабінету, переглядаємо документи, зазираємо до шухляд. Там нічого — жодного пояснення, жодної дивини. Я краєм ока спостерігаю за ним. Якщо це жарт — він справді талановитий актор. Може, це експеримент? Я частина якогось урядового психологічного експерименту, і невдовзі прокинуся в лабораторії. Сайлас теж поглядає на мене. Його очі швидко ковзають по мені — спостерігає... аналізує. Ми майже не розмовляємо. Лише:

— Подивися на це.

Або:

— Ти думаєш, це щось важливе?

Ми — незнайомці, і між нами — лише кілька слів.

Останнім ми перевіряємо його кімнату. Він стискає мою руку, коли ми заходимо, і я не пручаюсь — мені знову паморочиться в голові. Перше, що я бачу, — це наша спільна фотографія на столі. Я у костюмі — занадто коротка леопардова сукня і чорні крила ангела, що елегантно розкриваються за спиною. Мої очі підведені, вії густі, блискучі. Сайлас — весь у білому, з білими крилами. Він виглядає привабливо. Інь і Янь, думаю я. Це така гра в нас була? Він поглядає на мене й підіймає брови.

— Невдалий вибір костюма, — знизує плечима.

Я усміхаюсь, і ми розходимося по різні боки кімнати.

Я підводжу очі до стін, де висять обрамлені фотографії: безхатко, згорблений біля стіни, закутаний у ковдру; жінка на лавці, що плаче, закривши обличчя руками; циганка, яка стискає собі шию й дивиться в об’єктив порожніми очима. Ці фото — моторошні. Вони змушують мене відвернутись, відчувати сором. Я не розумію, навіщо

“This will help with her stomach.” She hands me both sodas and then wraps the grilled cheese in a paper towel. Charlie is already waiting at the front door. Just as I’m about to walk away from Ezra, she squeezes my wrist. I face her again, and her eyes move from Charlie to me.

“It’s good to see her back here,” Ezra says softly.

“I’ve been worried how everything between both your fathers might have affected the two of you. You’ve loved that girl since before you could walk.”

I stare at her, not sure how to process all the information I just received.

“Before I could walk, huh?”

She smiles like she has one of my secrets. I want it back.

“Silas,” Charlie says.

I shoot a quick smile at Ezra and head for Charlie. As soon as I reach the front door, the shrill ring on her phone startles her and it falls from her hands, straight to the floor. She kneels to pick it up.

“It’s her,” she says, standing.

“What should I do?”

I open the door and urge her outside by her elbow. Once the door is shut, I face her again. The phone is on its third ring.

“You should answer it.” She stares at the phone, her fingers gripping tightly around it. She doesn’t answer it, so I reach down and swipe right to answer. She crinkles up her nose and glares at me as she brings it to her ear.

“Hello?”

We begin walking to the car, but I listen quietly at the broken phrases coming through her phone:

“You know better,” and “Skip school,” and “How could you?” The words continue to come out of her phone, until we’re both seated in my car with the doors shut. I start the car and the woman’s voice grows quiet for several seconds. Suddenly, the voice is blaring through the speakers of my car. *Bluetooth. I remember what Bluetooth is.*

Вона усміхається, ніби зберігає якийсь мій секрет. Я хочу його назад.

— Сайласе, — кличе Чарлі.

Я кидаю Езрі коротку усмішку й прямую до дверей. Щойно я дістаюся до Чарлі, пронизливий дзвінок телефону лунає знову. Вона злякано випускає його з рук, і той падає на підлогу. Вона нахилиється, піднімає.

— Це вона, — каже, встаючи. — Що мені робити?

Я відкриваю двері і легенько підштовхую її ліктем надвір. Як тільки двері зачиняються, я знову повертаюся до неї. Телефон дзвонить втретє.

— Ти маєш відповісти, — кажу.

Вона втуплюється в екран, пальці стискають телефон, як пастку. Вона не відповідає, тож я нахилиюся і свайпом приймаю виклик. Вона насуплюється, хмуриться, але притискає телефон до вуха.

— Алло? — промовляє.

Ми прямуємо до машини. Я чую обривки голосу, що долинають з її телефону:

«Ти ж знаєш краще...», «Прогулювати школу?!», «Як ти могла?»

Слова сиплються з динаміка, не даючи Чарлі навіть вставити слово.

Ми сідаємо в авто й зачиняємо двері. Я заводжу машину. Голос на іншому кінці лінії на мить стихає, аж раптом лунає з колонок — *Bluetooth. Я згадую, що таке Bluetooth.*

Я ставлю напої і сендвіч на консоль між сидіннями й починаю здавати назад. Чарлі досі не відповіла жодного слова, але коли я зиркаю на неї, вона лише заковчує очі.

— Мамо, — каже Чарлі рівним, знехотя тоном, намагаючись перебити.

— Мамо, я вже їду додому. Сайлас везе мене до мого авто.

Після слів Чарлі настає тривала пауза — і з якоїсь причини її мати звучить ще більш загрозливо в тиші, ніж тоді, коли волає в слухавку.

I place the drinks and sandwich on the center console and begin to back out of the driveway. Charlie still hasn't had a chance to respond to her mother, but she rolls her eyes when I look at her.

"Mom," Charlie says flatly, attempting to interrupt her.

"Mom, I'm on my way home. Silas is taking me to my car."

There's a long silence that follows Charlie's words, and somehow her mother is much more intimidating when words *aren't* being yelled through the phone. When she does begin speaking again, her words come out slow and overenunciated. "Please tell me you did not allow *that* family to buy" you a car.

Our eyes meet and Charlie mouths the word *shit*. "I...no. No, I meant Silas is bringing me home. Be there in a few minutes." Charlie fumbles with the phone in her hands, attempting to return to a screen that will allow her to end the call. I press the disconnect button on the steering wheel and end it for her.

She inhales slowly, turning to face her window. When she exhales, a small circle of fog appears against the window near her mouth.

"Silas?" She faces me and arches a brow.

"I think my mother may be a bitch."

I laugh, but offer no reassurance. I agree with her.

We're both quiet for several miles. I repeat my brief conversation with Ezra over and over in my head. I'm unable to push the scene out of my head, and she's not even my parent. I can't imagine what Charlie must be feeling right now after speaking to her actual mother. I think both of us have had the reassurance in the backs of our minds that once we came in contact with someone as close to us as our own parents, it would trigger our memory. I can tell by Charlie's reaction that she didn't recognize a single thing about the woman she spoke to on the phone.

"I don't have a car," she says quietly. I look over at her and she's drawing a cross with her fingertip on the fogged up window.

"I'm seventeen. I wonder why I don't have a car."

Коли вона нарешті знову заговорює, її слова повільні, виразно вимовлені, мов куля за кулею.

— Скажи мені, будь ласка, що ти не дозволила *тій* сімейці купити тобі машину.

Наші з Чарлі погляди зустрічаються. Вона беззвучно формує губами: *чорт*.

— Я... ні. Ні, я мала на увазі, що Сайлас везе мене додому. Буду за кілька хвилин, — каже вона і починає метушливо тикати пальцями по екрану, намагаючись знайти кнопку, щоб завершити дзвінок.

Я натискаю кнопку відбою на кермі й роблю це за неї.

Вона повільно вдихає і відвертається до вікна. Коли видихає, на склі біля губ з'являється маленьке коло запотівання.

— Сайлас? — каже вона, повертаючись до мене, з піднятою бровою. — Здається, моя мама — *сука*.

Я засміявся, але не заперечив. Важко з цим не погодитись.

Ми мовчимо кілька миль. Я прокручую в голові розмову з Езрою знову і знову. Викинути ту сцену не виходить, хоча вона навіть не моя родичка. Не можу уявити, що відчуває Чарлі після розмови зі *своєю* матір'ю. Ми обидва, здається, десь глибоко всередині сподівались, що коли натрапимо на когось із найближчих, когось рідного — з'являться спогади. Але по реакції Чарлі я бачу: вона не впізнала ні голос, ні інтонацію, ні навіть відчуття від цієї жінки.

— У мене немає машини, — тихо каже вона.

Я кидаю на неї погляд — вона пальцем малює хрест на запітнілому вікні.

— Мені сімнадцять. Цікаво, чому в мене немає авто.

Щойно вона згадує про авто, я згадую, що досі їду в бік школи, а не туди, куди потрібно.

— Ти випадково не знаєш, де живеш, Чарлі?

Вона повертає до мене голову, і в її очах спершу спалахує здивування, а потім — прозорість, ніби в голові раптом усе склалося. Мене захоплює, наскільки легко я тепер розумію її

As soon as she mentions the car, I remember that I'm still driving in the direction of the school, rather than wherever I need to be taking her.

"Do you happen to know where you live, Charlie?"

Her eyes swing to mine, and in a split second the confusion on her face is overcome by clarity. It's fascinating how easily I can read her expressions now in comparison to earlier this morning. Her eyes are like two open books and I suddenly want to devour every page.

She pulls her wallet from her backpack and reads the address from her driver's license.

"If you pull over we can put it in the GPS," she says.

I push the navigation button.

"These cars are made in London. You don't have to idle to program an address into the GPS." I begin to enter her street number and I feel her watching me. I don't even have to see her eyes to know they're overflowing with suspicion.

I shake my head before she even asks the question.

"No, I don't know how I knew that."

Once the address is entered, I turn the car around and begin to head in the direction of her house.

We're seven miles away. She opens both sodas and tears the sandwich in half, handing me part of it. We drive six miles without speaking. I want to reach over and grab her hand to comfort her. I want to say something reassuring to her. If this were yesterday, I'm sure I would have done that without a second thought. But it's not yesterday. It's today, and Charlie and I are complete strangers today.

On the seventh and final mile, she speaks, but all she says is, "That was a really good grilled cheese. Make sure you tell Ezra I said so."

I slow down. I drive well below the speed limit until we reach her street, and then I stop as soon as I turn onto the road. She's staring out her window, taking in each and every house. They're small.

One-story houses, each with a one-car garage. Any one of these houses could fit inside my kitchen and we'd still have room to cook a meal.

погляди — порівняно з ранком. Її очі — мов відкрита книга, і я раптом хочу прочитати кожну сторінку.

Вона витягує гаманець із рюкзака й читає адресу з водійського посвідчення.

— Якщо зупинишся, я зможу вбити її в GPS.

Я натискаю кнопку навігації.

— Ці авто виробляють у Лондоні. Тут не треба стояти на місці, щоб ввести адресу в GPS, — кажу я і починаю вводити номер будинку.

Я відчуваю, як вона дивиться на мене. Мені навіть не потрібно бачити її очі — я точно знаю: вона вся суцільна підозра.

Я хитаю головою ще до того, як вона встигає запитати:

— Ні. Я не знаю, звідки мені це відомо.

Коли адресу введено, я розвертаю авто й починаю рухатися в бік її дому. Їхати 11 кілометрів. Вона відкриває обидві банки з содовою і розриває бутерброд навпіл, простягаючи мені одну частину.

Десять кілометрів ми їдемо мовчки. Я хочу простягнути руку й узяти її за долоню — заради підтримки. Хочу сказати щось заспокійливе. Якби це було вчора — я би так і зробив, не задумуючись. Але це не вчора. Це сьогодні. А сьогодні ми з Чарлі — зовсім чужі люди.

На одинадцятому, останньому кілометрі вона заговорює. Але все, що каже:

— Грильований сир був дуже смачний. Обов'язково передай Езрі, що мені сподобалось.

Я сповільнюю хід. Їду далеко нижче за дозвану швидкість, поки не звертаю на її вулицю, і тоді зупиняюся одразу після повороту. Вона дивиться у вікно, уважно розглядаючи кожен будинок. Вони всі маленькі. Одноповерхові, кожен із гаражем на одну машину. Будь-який із них міг би поміститися всередині моєї кухні — і ще залишилося б місце, щоб приготувати вечерю.

— Хочеш, щоб я зайшов із тобою?

Вона хитає головою.

“Do you want me to go inside with you?”

She shakes her head.

“You probably shouldn’t. It doesn’t sound like my mother likes you very much.”

She’s right. I wish I knew what her mother was referring to when she said *that* family. I wish I knew what Ezra was referring to when she mentioned our fathers.

“I think it’s that one,” she says, pointing to one a few houses down. I let off the gas and roll toward it. It’s by far the nicest one on the street, but only because the yard was recently mowed and the paint on the window frames isn’t peeling off in chunks.

My car slows and eventually comes to a stop in front of the house. We both stare at it, quietly taking in the vast separation between the lives we live. However, it’s nothing like the separation I feel knowing we’re about to have to split up for the rest of the night. She’s been a good buffer between myself and reality.

“Do me a favor,” I tell her as I put the car in park.

“Look for my name in your caller ID. I want to see if I have a phone in here.”

She nods and begins scrolling through her contacts. She swipes her finger across the screen and brings her phone to her ear, pulling her bottom lip in with her teeth to hide what looks like a smile.

Right when I open my mouth to ask her what just made her smile, a muffled ring comes from the console. I flip it open and reach in until I find the phone. When I look at the screen, I read the contact.

Charlie baby

I guess that answers my question. She must also have a nickname for me. I swipe answer and bring

the phone to my ear. “*Hey, Charlie baby.*”

She laughs, and it comes at me twice. Once through my phone and again from the seat next to me.

— Краще не треба. Здається, моя мама тебе не дуже любить.

Вона має рацію. Я досі не можу збагнути, що мала на увазі її мати, коли сказала *та* родина. І що мала на увазі Езра, коли згадувала про наших батьків.

— Думаю, це той, — каже вона, показуючи на будинок за кілька будинків від нас.

Я відпускаю газ і кочуся до нього. Це, без сумніву, найкращий на вулиці — тільки тому, що газон щойно підстрижений, а фарба на віконних рамах ще не відлущується клаптями.

Машина повільно зупиняється перед будинком. Ми мовчки дивимося на нього, відчуючи, наскільки різними є наші життя. Але ще більша прірва — те, що нам доведеться розійтися щонайменше на всю ніч. Вона стала буфером між мною і незрозумілою реальністю.

— Зроби мені послугу, — кажу, ставлячи машину на паркінг. — Знайди моє ім’я в списку викликів. Мені цікаво, чи є в тебе мій номер.

Вона киває й починає гортати контакти. Проводить пальцем по екрану і підносить телефон до вуха, прикушуючи нижню губу — ховаючи посмішку.

Я вже відкриваю рота, щоб спитати, що саме її розвеселило, як раптом із консолі долинає приглушений дзвінок. Я відкриваю відсік і починаю нищпорити всередині, поки не знаходжу телефон. Погляд ковзає по екрану — там відображається ім’я контакту...

Сонечко Чарлі.

Схоже, це відповідає на моє питання. Вона теж, мабуть, мала для мене якесь прізвище. Я натискаю кнопку відповіді і підношу телефон до вуха.

— *Привіт, сонечко Чарлі.*

Вона сміється — і я чую це двічі. Один раз у слухавці, інший — прямо поруч, із сидіння поряд.

“I’m afraid we might have been a pretty cheesy couple, *Silas baby*,” she says.

“Seems like it.” I run the pad of my thumb around the steering wheel, waiting for her to speak again. She doesn’t. She’s still staring at the unfamiliar house.

“Call me as soon as you get a chance, okay?”

“I will,” she says.

“You might have kept a journal. Look for anything that could help us.”

“I will,” she says again.

We’re both still holding our phones to our ears. I’m not sure if she’s hesitating to get out because she’s scared of what she’ll find inside or because she doesn’t want to leave the only other person who understands her situation.

“Do you think you’ll tell anyone?” I ask.

She pulls the phone from her ear, swiping the end button.

“I don’t want anyone to think I’m going”crazy.“You’re not going crazy,” I say.

“Not if it’s happening to both of us.”

Her lips press into a tight, thin line. She gives her head the softest nod, as if it’s made from glass. “Exactly. If I were going through this alone, it would be easy to just say I’m going crazy. But I’m not alone. We’re both experiencing this, which means it’s something else entirely. And that scares me, Silas.”

She opens the door and steps out. I roll the window down as she closes the door behind her. She folds her arms over the windowsill and forces a smile as she gestures over her shoulder toward the house behind her. “I guess it’s safe to say I won’t have a housekeeper to cook me grilled cheese.”

I force a smile in return. “You know my number. Just call if you need me to come rescue you.”

Her fake smile is swallowed up by a genuine frown.

— Боюся, ми були аж занадто солодкою парочкою, *сонечко Сайласе*, — каже вона.

— Схоже на те, — я повільно проводжу подушечкою великого пальця по керму, чекаючи, поки вона скаже ще щось. Але вона мовчить. Її погляд усе ще прикований до незнайомого будинку.

— Подзвони мені, щойно зможеш, добре?

— Подзвоню, — відповідає вона.

— Можливо, ти вела щоденник. Пошукай що-небудь, що може нам допомогти.

— Добре, — повторює вона.

Ми обидва все ще тримаємо телефони біля вуха. Я не впевнений, чи вона зволікає виходити з машини, бо боїться того, що знайде всередині... чи тому, що не хоче залишати єдину людину, яка її розуміє.

— Як думаєш, скажеш комусь? — питаю.

Вона відводить телефон від вуха і натискає «завершити дзвінок».

— Я не хочу, щоб хтось подумав, ніби я... збожеволіла.

— Ти не збожеволіла, — кажу. — Ми ж не могли обоє збожеволіти.

Її губи стискаються в тонку, напружену лінію. Вона легенько киває — так обережно, ніби її шия зроблена зі скла.

— Саме так. Якби я переживала це наодинці, було б легко вирішити, що з глузду з’їхала. Але я не одна. Це відбувається з нами обома, отже, це щось зовсім інше. І саме це мене лякає, Сайласе.

Вона відкриває двері й виходить. Я опускаю вікно, коли вона зачиняє дверцята. Вона спирається ліктями на віконну раму, схрестивши руки, і натягнуто усміхається, киваючи в бік будинку за спиною.

— Гадаю, можу забути про хатню робітницю, яка смажить мені сендвічі з сиром.

Я натягую у відповідь таку ж вимушену посмішку.

— Ти знаєш мій номер. Якщо треба — подзвони, я приїду рятувати тебе.

“Like a damsel in distress.” She rolls her eyes. She reaches through the window and grabs her backpack.

“Wish me luck, *Silas baby*.” Her endearment is full of sarcasm, and I kind of hate it.

Її фальшива усмішка перетворюється на справжню, зітхальну гримасу.

— Як справжню панночку в біді? — заочує очі. Вона просовує руку в машину й забирає свій рюкзак.

— Побажай мені щастя, *сонечко Сайласе*, — каже з насмішкою, яка мені чомусь зовсім не подобається.

CHAPTER 2. ANALYTICAL OVERVIEW OF THE TRANSLATION OF *NEVER NEVER* BY COLLEEN HOOVER & TARRYN FISHER

2.1 About the Author and Book

Colleen Hoover is a bestselling American author, widely recognized for her emotionally charged novels in the romance and young adult fiction genres. She was born in Texas in 1979 and started her writing career by self-publishing her early works, which quickly gained popularity and led to major publishing deals. Most notably, she is best known for her breakout novel *It Ends with Us* (2016), and as of 2022, she has sold over 20 million books worldwide. (New York Times) Moreover, in 2023, Time magazine named her one of the 100 most influential people in the world, a testament to her cultural impact.

Tarryn Fisher is a #1 New York Times and USA Today bestselling author, known for her gripping and psychologically intense stories. She was born in South Africa and now living in Seattle, Washington, Fisher has written over fifteen novels across the romance, thriller, and new adult genres. In particular, she is known for crafting complex characters and morally grey villains in bestsellers such as *The Wives*, *The Wrong Family*, and *Never Never*.

Never Never, a collaboration between Colleen Hoover and Tarryn Fisher, is a romantic mystery that blends elements of suspense and psychological intrigue. The novel centers on Charlie Wynwood and Silas Nash, lifelong friends and high school sweethearts who suddenly wake up one morning with no memories of each other—or of their past. Their first kiss, their fights, the love they shared—everything has vanished.

As the plot unfolds, Charlie and Silas race against time to uncover the cause of their memory loss. In doing so, they discover unsettling truths about their relationship, their families, and themselves. Gradually, with every revelation, they begin to question whether their love was ever real—or just part of something much more complicated. Forgetting is terrifying... but remembering might be even worse.

Notably, the story is told with alternating points of view and is rich in emotional depth, internal conflict, and romantic tension. In line with the conventions of the romance thriller genre, *Never Never* keeps readers engaged through plot twists, unreliable memories, and a haunting atmosphere of uncertainty. The use of evocative language, emotional tension, and introspective narration draws readers into the psychological journey of the protagonists.

The literary style of *Never Never* is characterized by immediate immersion into the protagonists' confusion, with the first chapter beginning at the moment of memory loss. This *in medias res* approach effectively draws readers into the characters' disorientation. The prose is contemporary and accessible, featuring colloquial dialogue that authentically represents teenage speech patterns. The authors employ internal monologues extensively to reveal the characters' thoughts and emotions, which presents particular challenges for translation.

The Ukrainian translation of *Never Never* must navigate several linguistic and cultural considerations. The translator faces the task of preserving the distinctive voices of both protagonists while adapting colloquial expressions and cultural references for Ukrainian readers. The translation requires careful attention to maintaining the psychological tension and emotional nuances that drive the narrative. Additionally, the translator must consider how to handle the American high school setting and social dynamics, which may differ from educational experiences familiar to Ukrainian readers.

The translation of *Never Never* into Ukrainian represents a significant addition to the Ukrainian literary market, introducing readers to contemporary American young adult fiction. The translation analysis that follows examines how the translator navigated the linguistic, stylistic, and cultural challenges presented by this complex narrative. This analysis will explore the strategies, techniques, and transformations employed to create an engaging and accessible Ukrainian version of the novel while preserving the distinctive elements that make the original text compelling.

Overall, *Never Never* is a compelling and hauntingly beautiful novel that explores memory, identity, and the complexities of love. It is a powerful collaboration between two powerhouse authors who bring their unique voices together to deliver a page-turning story that will stay with readers long after the final page.

2.2 Translation challenges: Rendering American Cultural Specificities in Ukrainian Translation

One of the most intricate tasks in translating *Never Never* was the cultural adaptation of American realia and socially embedded expressions that would not automatically resonate with a Ukrainian audience. The novel is saturated with references to American youth culture, educational systems, slang, food habits, and informal speech — all of which needed careful localization or domestication to preserve narrative realism without alienating the reader.

A clear example of localization appears in the phrase “*She has cramps!*” which in the source text functions as a euphemistic excuse shouted in a classroom. The literal cultural association in American English relates to menstrual pain and casual teenage joking. The Ukrainian translation — “*У неї живіт болить!*” — neutralizes the potentially sensitive topic and adapts it into a culturally acceptable euphemism. This change reflects the different cultural norms around discussing bodily functions in public, especially in school contexts.

Similarly, a phrase like *“History class? High school.”* (*“Урок історії? Старша школа.”*) reflects the internal monologue of a disoriented narrator trying to reconstruct his environment. Although the terms seem general, they are embedded in a uniquely American school structure. In Ukrainian, the expression was rendered directly, yet the translator had to be cautious not to over-exoticize the term *“high school”* — hence, the choice of a culturally familiar *“старша школа”*, even though the American high school system doesn’t align perfectly with its Ukrainian counterpart.

Another cultural element arises in the description *“We get salad and Diet Cokes”* — a casual reference to typical American cafeteria food. The translation *“Беремо салат і дієтичну колу”* retains the original structure and brand name, opting for foreignization here, which helps preserve the setting. However, this choice demands that the reader accept *“Diet Coke”* as a globalized brand without needing further explanation — a valid assumption in modern Ukrainian society.

A more complex example of adaptation appears in the internal monologue:

At first I was convinced I must have used some kind of illegal substance that caused me to black out...

Спершу думав, що перебрав із чимось забороненим. Але це — не сп’яніння, не кайф, не непритомність...

Here, we see the use of cultural substitution and modulation. Phrases like *“being high”* and *“drunk”* are adapted through contextual equivalents (*“кайф”*, *“сп’яніння”*) that carry both connotative and stylistic similarity in Ukrainian, appropriate for the voice of a teenager. The word *“кайф”* adds informal register and reflects youth sociolect in post-Soviet space.

Contemporary slang also presents significant challenges. The phrase *“As soon as I say it, I cringe”* was translated as *“Ледь слова злітають з вуст, як одразу викликають хвилю крінжу”*. This shows a deliberate inclusion of a borrowism — *“крінж”* — a term now widely used among Ukrainian youth, especially in digital communication. It reflects a new wave of translanguaging, where global English slang enters postmodern Ukrainian usage. Here, naturalization of loanwords was used strategically to maintain authenticity and resonance with the novel’s target demographic.

Sexual slang also required critical attention. In the phrase *“the girl I’ve been ‘banging’ for two years”*, the original uses a highly colloquial, sexually explicit term. The Ukrainian version — *“з якою, за словами якогось Ендрю, я шпетився два роки”* — uses *“шпетився”*, a regional slang term, which introduces an intentional domestication to preserve both the vulgar tone and the informal stylistic level. This is an example of discursive creation, where the translator replaces an untranslatable item with a semantically appropriate, culturally resonant equivalent.

Even metaphorical expressions like “*Good vs. evil*” were recontextualized. Rather than translating it literally, the phrase was rendered as “*Інь і Янь*”, drawing from Eastern philosophy to reflect the visual contrast of the characters’ costumes. This shift shows intertextual adaptation, drawing from globally recognizable dichotomies to retain metaphorical meaning and aesthetic value.

Altogether, these examples demonstrate that translating cultural realia is not merely a matter of finding linguistic equivalents — it is a complex interpretative act that demands cultural mediation, stylistic sensitivity, and the translator’s creativity. The goal is not just to reproduce content but to reconstruct meaning within a different cultural and linguistic framework, without disrupting the reader’s immersion in the story world.

2.3 Translation Strategies, Techniques and Transformations

2.3.1 Strategies: Domestication and the Translation of Realia

Peter Newmark defines translation as “rendering the meaning of a text into another language in the way that the author intended the text (Newmark, 2008, p. 5). This definition emphasizes the translator’s dual responsibility: to preserve the linguistic content and to transmit the communicative effect and stylistic nuance of the original. In literary translation, this task becomes particularly complex due to the emotional tone, idiomatic expressions, and cultural references embedded in the source text. The translator must not only find formal equivalents but also reproduce rhythm, register, subtext, and cultural resonance in a natural way for the target readership.

In the Ukrainian translation of *Never Never*, the strategy of domestication emerges as a key approach to rendering the source text culturally and linguistically accessible for the target audience. As articulated by Outi Paloposki in the *Handbook of Translation Studies* (2011, p. 40), domestication involves reducing the foreignness of the source text by adapting unfamiliar elements to the norms, expectations, and conventions of the target culture. This strategy supports the translator’s goal of ensuring naturalness and reader engagement, especially when faced with textual components that are deeply rooted in the source culture.

A particularly significant area where domestication proves essential is in the translation of realia—culture-specific items, concepts, institutions, or objects that are strongly tied to the source culture and often lack direct equivalents in the target language. These include references to educational systems, social practices, food items, holidays, colloquial speech, and everyday objects. In such cases, domestication allows the translator to substitute or adapt these culture-bound items with functionally or culturally analogous terms familiar to the target audience. Rather than retaining the foreign term, which could disrupt comprehension or require explanatory footnotes, the translator integrates it into the target culture’s semantic and pragmatic framework.

This process reflects what Paloposki describes as a reader-oriented approach that seeks to preserve the communicative effect and narrative immersion of the original. By rendering realia in a way that is meaningful within the target cultural environment, domestication not only enhances textual fluency but also reinforces emotional realism and contextual coherence. Thus, the translator becomes an active cultural mediator, balancing the integrity of the source message with the cognitive and cultural expectations of the target reader. In this regard, domestication—particularly when applied to realia—functions not as a loss of authenticity, but as a strategic adaptation aimed at optimizing communicative equivalence and cultural relevance.

2.3.2 Techniques

Translation techniques are specific procedures applied to individual textual elements rather than overarching approaches to the entire text. According to Molina and Hurtado Albir, these represent specific solutions for translation problems at the micro-level. In my Ukrainian translation of *Never Never*, I employed several techniques to address specific translation challenges.

Transposition is a shift of word class (Molina L., Albir A. Translation techniques revisited, 2002). It involves changing the grammar category or word class without changing the meaning. This technique appears frequently throughout my translation. Let's consider some examples:

Students with backpacks walk briskly into the room.

Діти з рюкзаками залітають до кімнати.

In this example, I changed the verb phrase "walk briskly" to "залітають" which effectively conveys the hurried movement while adapting to more natural Ukrainian expression. The transposition shifts from a verb + adverb construction to a single verb that inherently carries the meaning of quick movement.

One more example:

Bathroom. My lips are sticky. My mouth is dry. My mind is wrecked.

Мені треба до вбиральні — губи злиплися, у роті пересохло.

У голові гармидер.

Here we see natural flow with appropriate emotional expression in the target language.

Another instance of transposition:

I can feel his rage.

Відчуваю його гнів.

Here, I omitted the modal "can" as the Ukrainian verb "відчувати" inherently carries the meaning of ability. This grammatical shift maintains the meaning while creating a more natural Ukrainian expression.

The next point to discuss is **modulation**. Modulation changes the perspective or point of view while maintaining the same meaning. Whereas transposition is a shift between grammatical categories, modulation is a shift in cognitive categories class (Molina L., Albir A. Translation techniques revisited, 2002). I employed this technique when direct translation would result in awkward Ukrainian expressions:

I'm scared now, really scared.

Зараз мені страшно. Дуже страшно.

I shifted from the active state of "*being scared*" to the impersonal construction "*мені страшно*," which better aligns with Ukrainian expressive patterns for emotional states. This modulation preserves the emotional intensity while adapting to Ukrainian linguistic conventions.

Similarly:

It's gone too far.

Це зайшло надто далеко.

This modulation shifts the concept from the perspective of the situation rather than the person experiencing it, creating a more natural Ukrainian expression.

One more example:

She has cramps!

У неї живіт болить.

Combining modulation and euphemization here we see how the original euphemism about menstruation is further neutralized into a general physical complaint.

Adaptation is a shift in the cultural environment, it expresses the message using a different situation and replaces a cultural element with one from the target culture (Molina L., Albir A. Translation techniques revisited, 2002). I used this technique selectively for culturally specific references:

*We went to **Pikes Place Market** last weekend.*

*Минулими вихідними ми ходили на **ринок «Пайкс-Плейс»**.*

I combined transliteration with a Ukrainian explanatory noun ("*ринок*"). This approach helps Ukrainian readers understand the reference to an American market while preserving its cultural identity.

Charliebabe - Сонечко Чарлі

Here adaptation preserves the affectionate tone and character relationship within Ukrainian expressive norms.

Compensation is used when direct translation of certain elements is not possible. For example, when rendering the informal register of teenage dialogue:

Long night?

Майже всю ніч не спав?

Here, I compensated for the laconic English phrase with a more explicit Ukrainian expression that captures the implied meaning of having stayed up most of the night. This compensation preserves the conversational tone while adapting to Ukrainian discourse patterns.

Amplification adds information not present in the source text to clarify meaning. Amplification occurs when the TL uses more signifiers to cover syntactic or lexical gaps (Molina L., Albir A. Translation techniques revisited, 2002).

You smell like lilies.

Вона пахне, як лілії.

I changed the direct address to a descriptive statement, accommodating Ukrainian discourse patterns while preserving the sensory observation central to character development.

Established equivalence uses recognized terms or expressions that are conventionally used in the target language:

She keeled over like some **damsel in distress**.

Вона розпласталася, як **героїня жіночого роману**.

I used a recognized Ukrainian cultural reference that conveys the same meaning of feminine helplessness while updating the somewhat archaic "*damsel in distress*" for contemporary Ukrainian readers.

Cultural Adaptation is the process by which a translator replaces a source culture item with a target culture item that performs a similar function and evokes a similar response."

Let's consider the example:

*...keeled over like some **damsel in distress**.*

*Розпласталася, як **героїня жіночого роману**.*

"Damsel in distress" is localized as "героїня жіночого роману," a culturally equivalent stereotype. It preserves tone and irony, and makes the metaphor accessible to the Ukrainian reader.

I would also like to comment on my favorite part of translation:

She's beautiful, but in a shameful way. One I'm not sure I'm supposed to appreciate. Everything about her is captivating, like the aftermath of a storm. People aren't supposed to get pleasure out of the destruction Mother Nature is capable of, but we want to stare anyway. Charlie is the devastation left in the wake of a tornado.

How do I know that?

*Right now she looks calculating, staring at me like this. I want to grab my camera and take a picture of her. **Something twirls in my stomach like ribbons,** and I'm not sure if it's nerves or hunger or my reaction to the girl standing next to me.*

Вона якось непристойно красива. Я навіть не знаю, чи мені це має подобатися. Вона — як затишшя після бурі. Люди не повинні милуватись руйнуванням, але ми дивимось. І не можемо відірвати очей. Вона двоїться у моїх очах, коли дивиться таки поглядом на мене. Вона — торнадо, і я хочу сфотографувати її. Всередині все перевертається, метелики в животі. І я навіть не впевнений, чи від нервів, чи від голоду, чи просто від того, що вона стоїть поряд.

In my opinion, the translation of this emotionally and metaphorically rich passage from *Never Never* demonstrates the use of multiple nuanced techniques, including modulation, discursive creation, metaphorical equivalence, and amplification. The phrase “*She’s beautiful, but in a shameful way*” is rendered as “*Вона якось непристойно красива*”, an example of modulation, which shifts the focus from ethical ambivalence to a culturally resonant emotional descriptor. The original metaphor “*Charlie is the devastation left in the wake of a tornado*” is compressed into the concise and powerful “*Вона — торнадо*”, showcasing discursive creation, where the translator reconstructs the figurative expression for rhetorical effect. Similarly, “*like the aftermath of a storm*” becomes “*як затишшя після бурі*”, a case of metaphorical equivalence, where the imagery is adapted to preserve the emotional duality of calm and chaos. Additionally, I expand on the internal reaction of the narrator with phrases like “*Вона двоїться у моїх очах*” and “*метелики в животі*”, applying amplification to deepen the introspective tone and convey the narrator’s visceral confusion. The sentence “*Something twirls in my stomach like ribbons*” is domesticated into a culturally familiar metaphor about butterflies, preserving the physiological imagery through adaptation. Collectively, these strategies result in a vivid, emotionally charged target text that retains the psychological nuance and lyrical rhythm of the original while aligning with Ukrainian expressive norms.

The frequency of different translation techniques employed in my translation of *Never Never* is visualized in Appendix, Graph 1, showing the distribution and predominance of specific techniques throughout the text.

2.3.3 Transformations

Translation transformations represent specific linguistic operations applied during the translation process to address structural and semantic differences between languages. According to Komissarov, these transformations can be categorized as lexical, grammatical, and lexical-grammatical. In my Ukrainian translation of *Never Never*, I applied various transformations to create a natural, flowing Ukrainian narrative.

Lexical transformations address differences in vocabulary between languages. Differentiation, where one source word is rendered with different target words depending on context, was frequently necessary:

“I **look** at him. He **looks away**. We **look** at each other.”

“Я **дивлюся** на нього. Він **відвертається**. Ми **поглядаємо** одне на одного.”

In this example, I translated the English word “look” as “*дивитися*,” “*відвертатися*,” and “*поглядати*” based on the specific context and intensity of each instance. This differentiation adds precision and nuance to the actions described.

Concretization, replacing a general word with a more specific one, allowed me to add precision to physical reactions:

*I **move away** from his touch.*

*Я **здрігаюся** від його дотику.*

I translated “*move*” as “*здрігаюся*” rather than the more general *рухатися*”, adding precision to the physical reaction described and emphasizing the character's discomfort.

Generalization, the opposite of concretization, was used strategically when specific details might confuse Ukrainian readers:

*My car is the black **Land Rover** in the east parking lot.*

*Моя машина — це чорний **лендровер** на східній стоянці.*

I maintained the brand name but used a more general term that would be familiar to Ukrainian readers, helping those who might be unfamiliar with the specific model understand it's an expensive vehicle.

Grammatical transformations address structural differences between English and Ukrainian. Sentence integration, combining multiple short sentences into one longer sentence, accommodated Ukrainian stylistic preferences:

I don't know him. I don't know myself. This is crazy.

Я не знаю його, не знаю себе, і це просто божевілля.

I combined three short English sentences into one flowing Ukrainian sentence, creating a more natural rhythm in Ukrainian prose.

Conversely, **sentence fragmentation**, splitting one source sentence into multiple target sentences, emphasized dramatic moments:

My heart is beating fast, so fast.

Серце вилітає. Ні, вже вилетіло.

I split the single English sentence into two Ukrainian sentences, creating a more impactful rendering of Charlie's anxiety and emphasizing the progressive intensity of her emotional state.

Part-of-speech replacement was common due to the structural differences between English and Ukrainian:

*I'm **positive** that's what happened.*

*Я **впевнений**, що саме це сталося.*

The English adjective “*positive*” becomes the Ukrainian verb “*впевнений*,” reflecting Ukrainian's preference for verbal constructions in such contexts.

Similarly:

Pushing him aside, I walk to the door.

Я **штовхаю** його вбік і йду до дверей.

The English gerund "*Pushing*" becomes the Ukrainian verb "*штовхаю*," reflecting Ukrainian's preference for finite verb forms over gerunds.

Stylistic transformations maintain the tone and register of the original text while adapting to Ukrainian literary conventions. For colloquial expressions:

*You look like **shit**, Nash.*

*Виглядаєш, як **справжнісінький шматок лайна**, Неш.*

I preserved the vulgarity but with a slightly different construction that sounds more natural in Ukrainian, adding an intensifier "*справжнісінький*" to compensate for expressivity that might otherwise be lost.

Compensation for stylistic effects occurred when I added expressive elements elsewhere in the text to maintain the overall tone:

*"I need answers," **he says**.*

*"Мені потрібні відповіді," **кидає він**.*

I translated the neutral English phrase "*he says*" with the more expressive Ukrainian equivalent "*кидає він*" to compensate for expressivity lost elsewhere and maintain the tense atmosphere of the scene.

Holistic transformation was employed in passages where preserving the effect was more important than literal meaning:

Charlie is the devastation left in the wake of a tornado.

Вона — торнадо.

I simplified the metaphor while preserving its essential meaning of destructive beauty, creating a more impactful and concise image in Ukrainian that maintains the emotional impact of the original.

The distribution of different types of translation transformations used throughout my translation of *Never Never* is visualized in Appendix, Graph 2, illustrating the relative frequency of lexical, grammatical, and stylistic transformations.

My analysis of the Ukrainian translation of *Never Never* reveals a sophisticated application of translation theories and approaches. Through the examination of strategies, techniques, and transformations, I maintained a delicate balance between domestication and foreignization while prioritizing dynamic equivalence to ensure the text resonates with Ukrainian readers. My predominant use of transposition and modulation techniques allowed for natural expression in Ukrainian without sacrificing the emotional intensity and narrative flow of the original text. The lexical, grammatical, and stylistic transformations addressed the structural differences between English and Ukrainian while preserving the contemporary voice and psychological depth that characterize Hoover and Fisher's writing. This comprehensive approach

enables Ukrainian readers to experience the disorienting yet compelling journey of Charlie and Silas as they navigate their memory loss and rediscover their identities. The successful translation preserves both the narrative momentum and emotional nuance of the original, introducing Ukrainian audiences to contemporary American young adult fiction that explores complex psychological themes through accessible prose.

CONCLUSIONS

This translation project has aimed to translate *Never Never* by C. Hoover and T. Fisher into Ukrainian while preserving the stylistic, emotional, and cultural integrity of the original text. Throughout the translation process and subsequent analysis, particular attention was paid to the treatment of cultural realia and the strategies required to successfully localize American social and linguistic context for the Ukrainian reader.

The analysis confirms that *Never Never* presents a range of translation challenges, most notably due to its rich use of American high school settings, teenage slang, culturally specific references (such as food, social habits, or school practices), and emotionally charged metaphors. These elements are deeply embedded in the source culture and require more than literal translation.

During the translation, the following translation techniques were used:

- transposition (30%)
- modulation (25%)
- adaptation (15%)
- compensation (15%)
- amplification (10%)
- others (5%)

As a result, it was found that the most common translation techniques are transposition and modulation; the most common strategy is domestication.

REFERENCES

1. Baker, M. (2018). *A coursebook on translation* (3rd ed.). New York: Routledge.
2. Bilozerska, L., Voznenko, N., & Radetska, S. (2010). *Terminolohiia ta pereklad: Navchalnyi posibnyk dlia studentiv filolohichnoho napriamu pidhotovky* [Terminology and translation: A textbook for philology students]. Nova Knyha.
3. Molina, L., & Hurtado Albir, A. (2002). Translation techniques revisited: A dynamic and functionalist approach, 47(4), 498–512.
4. Newmark, P. (2008). *A textbook of translation*. Harlow: Pearson Education Limited.
5. Orudari, M. (2007). Translation procedures, strategies and methods.
6. Selivanova, O. (2008). *Linhvistychna entsyklopediia* [Linguistic encyclopedia]. Poltava: Dovkillia-K.
7. Tarryn Fisher. (n.d.). *Official website*. Retrieved from <https://www.tarrynfisher.com/>
8. The New York Times. (n.d.). Colleen Hoover. Retrieved from <https://www.nytimes.com/interactive/2022/10/18/books/colleen-hoover.html>
9. *Handbook of Translation Studies* (2011). Volume 1. Amsterdam: John Benjamins Publishing Company.

АНОТАЦІЯ

Цей перекладацький проєкт є реалізацією перекладу чотирьох розділів роману Коллін Гувер і Таррін Фішер *Never Never*. Проєкт присвячений визначенню перекладацьких технік і стратегій під час передачі культурно специфічних елементів (реалій), що відображають особливості американського молодіжного середовища, шкільної системи, побуту та соціальної взаємодії. Надалі запропоновано приклади використання таких технік і стратегій із метою виконання адекватного, культурно релевантного перекладу. Перекладацький проєкт складається зі вступу, двох розділів, висновків, списку використаних джерел та додатку.

Перший розділ – це авторський переклад чотирьох розділів роману *Never Never* з англійської мови на українську. Основним завданням під час перекладу було збереження емоційного тону, неформального стилю та стилістичної виразності оригінального тексту.

Другий розділ присвячений аналізу перекладацьких викликів, пов'язаних з передачею американських реалій та молодіжного сленгу, поясненню та обґрунтуванню використаних перекладацьких технік та стратегій.

Перекладацький проєкт буде корисним українським читачам, які цікавляться сучасною молодіжною прозою, та студентам, які вивчають переклад художніх текстів.

Ключові слова: роман; перекладацькі техніки; перекладацькі стратегії, культурна адаптація.

ABSTRACT

This translation project presents the Ukrainian translation of four chapters from *Never Never*, a novel by Colleen Hoover and Tarryn Fisher. The project focuses on identifying the translation techniques and strategies used in rendering culturally specific elements (realia) that reflect the characteristics of American youth culture, the school system, everyday life, and social interaction. The project further provides examples of the applied techniques and strategies aimed at producing an adequate and culturally relevant translation. The project consists of an introduction, two main chapters, conclusions, a list of references, and an appendix.

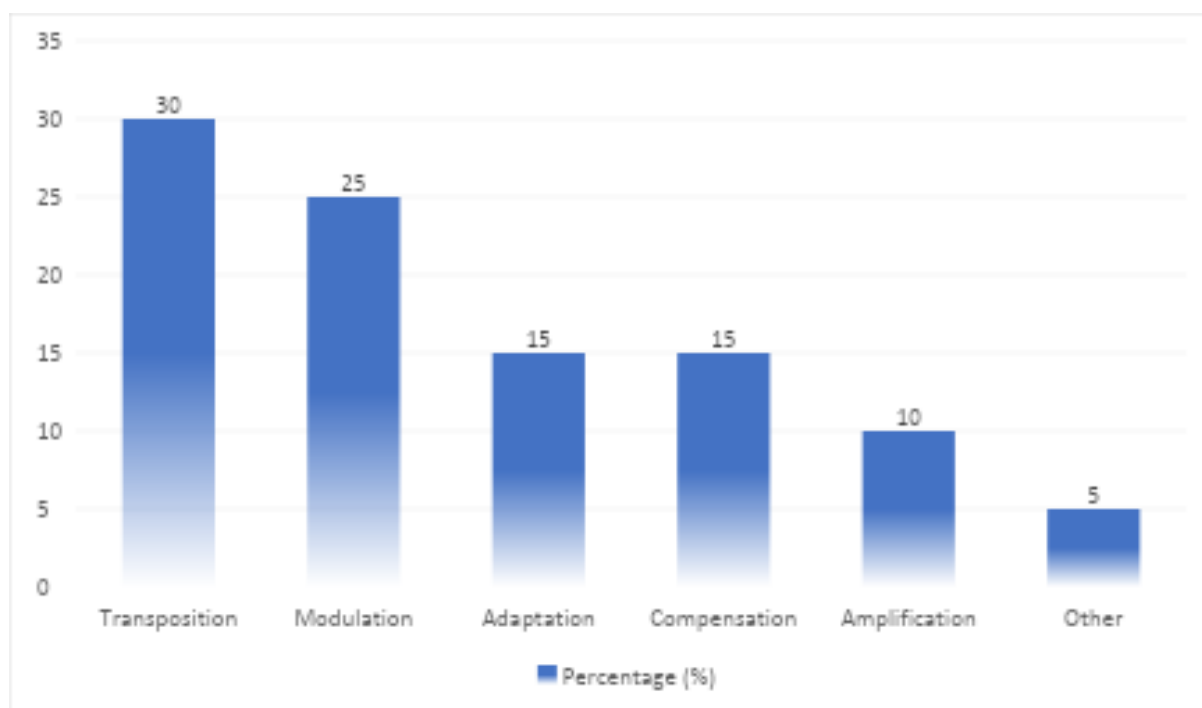
The first chapter includes the translator's original Ukrainian version of four chapters of *Never Never*, translated from English. The primary objective of the translation was to preserve the emotional tone, informal register, and stylistic expressiveness of the source text.

The second chapter is devoted to the analysis of translation challenges related to the rendering of American realia and youth slang, along with an explanation and justification of the applied translation techniques and strategies.

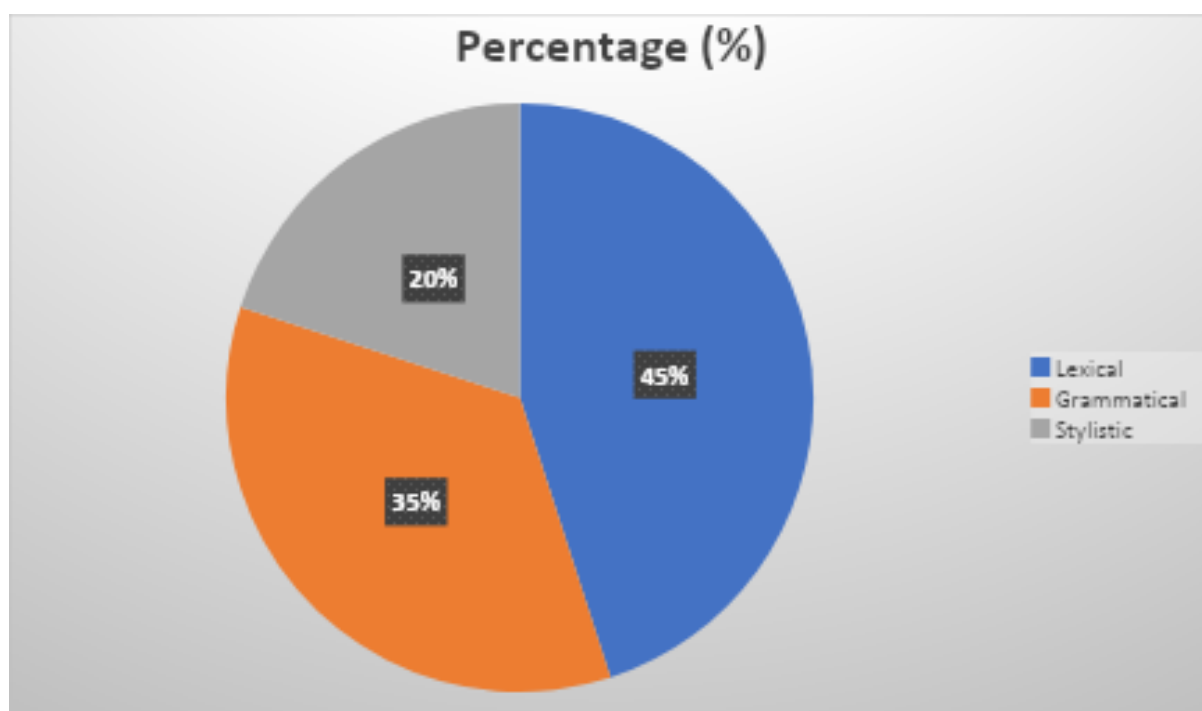
This translation project may be of interest to Ukrainian readers engaged with contemporary young adult fiction and to students studying the translation of literary texts.

Keywords: novel; translation techniques; translation strategies; cultural adaptation.

APPENDIX

Graph 1. Translation Techniques Frequency

Graph 2. Translation Transformations Types